

Had

„Let čtrnáct dvacet jedna, naposledy vám příkazují změnit kurz na...“

„Na základě prezidentova rozkazu jsme vyjmuti mimo vaše pravomoce, chrrrr...“

Operátor si myslel, že vztekem spolkne mikrofon.

„Čtrnáct dvacet jedna, letíte přímo do středu prašné bouře třídy D! Okamžitě točte zpátky!“

„Základno, toto je mise životně důležitá pro existenci Federace, chrrrr...zkusíme proletět, chrrrr...“

„To jste se zbláznili?!“ vyhrkl nevěřičně operátor a poprskal stínítko radiolokátoru. Více než polovina obrazovky byla zahalena temným oblakem. A přímo do něj mířil maličký bod označený číslovkou 1421.

„Chrrrr...chrrrr...opakuji, chrrr...informace...chrrr...jak daleko...chrrr...“

„Čtrnáct dvacet jedna, neslyším, opakuji, ztrácím vás, čtrnáct dvacet jedna, okamžitě točte zpátky k pevnosti! Nikomu nepomůžete, když se zabijete!“

„Chrrr...opakujte prosím...chrrrrr...kolik...jak daleko...chrrrr...“

„Jsme od vás vzdáleni padesát kilometrů západně,“ ohlásil operátor s nadějí v hlase. Pak ho napadlo, že na to se jej pilot asi neptal. „Ta bouře má dobře devadesát kilometrů na šířku,“ dodal rezignovaně.

„Zkusíme proletět...chrrrr...“

O několik sekund později zazněl ve sluchátkách vysoký pištivý tón nouzového majáku.

„A jsou dole,“ zašeptal operátor zhrozně.

Pískot utichl, jak bouře rozdrtila pancéřovou schránku vysílače...

Vítr skučel ve skalních průrvách a s prudkostí sobě vlastní vrhal vše, co dokázal uchopit, proti tomu, co uchopit nedovedl. Nevelký skalnatý pahorek uprostřed pustiny se na chvíli dostal do středu bouře a v okolí zavládl klamný klid, předzvěst blížícího se druhého kola.

Již první dávka zuřivého živlu dokázala oškrábat z trosk bitevní helikoptéry Československé lidové armády kamuflážní nátěr a bachratý trup, na straně narušený strašlivou jizvou, se mdle leskl v pískově hnědém přítmí, které jej halilo.

„Krucinál, měla jsi pravdu!“ zazněl od skal výkřik tlumený maskou. Mezi dvěma žulovými ostrohy se tam ukázala matná silueta lidské postavy – něco, co byste uprostřed pustiny během smrtonosné bouře určitě neočekávali. „Tak honem!“

„Máme možná tak pět minut, než oko bouře přejde!“ vykřikla druhá postava, která se mezi skálami protáhla opodál.

Oba lidé, navlečení v podivných neohrabaných oblecích, které na první pohled připomínaly množství pásů nastříhaných z pneumatik a svařených dohromady letlampou, a které také ničím jiným nebyly, se komickými skoky vydali k troskám helikoptéry.

Byl na ni strašný pohled. Dlouhý ocas nesoucí vyrovnávací rotor chyběl úplně, stejně jako pravý zbraňový pylon. Stroj ležel na levém boku, dvojitá perspexová bublina kokpitu byla proražena a prostor pilota a zbraňového operátora byl rozdrčen strašlivou hmotností motorového bloku, který se utrhl ze svého lůžka a sjel dopředu. Nákladový prostor se černal širokou trhlinou táhnoucí se podél celého boku.

„Uvnitř budou určitě nějaké zbraně. Pohni!“

Jeden člověk opatrně prolezl trhlinou dovnitř vraku a rozsvítil svítilnu uvázanou šátkem na spánku. Ostré elektrické světlo odhalilo dvojce nohy – jedny, patřící mechanikovi vrtulníku, vyčuhovaly zpod motorového bloku, druhé, zřejmě pasažérovy, trčely z návěje písku v rohu. Průzkumník se od nich právě odvracel, když se mu na okamžik zdálo, jako by se ty nohy pohnuly. Otočil se a zaostřil skrz prachový oblak.

Nohy se hýbaly. Pomalu, trhaně, ale ten člověk ještě stále žil.

„Proboha, jak to mohl přežít?!“ zašeptal muž pro sebe, ale pak přiskočil k ztroskotanci a snažil se jej exhumovat z nánosů prachu.

Prudké poryvy větru dávaly všem na vědomí, že chvilka klidu končí a bouře se opět vrací dokonat

dílo zkázy.

„Hej! Co ti tam tak dlouho...?“

Z trhliny v boku helikoptéry se vynořila temná postava, otočila se a vytáhla za sebou bezvládného zástupce lidského rodu.

„Co to k sakru...“

„Tenhle to přežil! Ještě se hýbe!“

Druhá postava pomohla té první. „Tak dobře, ale teď už máme fakt nejvyšší čas!“

„Souhlas, velitelko.“

Oba stateční průzkumníci nesli své břemeno jakž takž opatrně, ale hlavně rychle, a během dvou minut dorazili do závětrí za vysokou skálou. V návějích písku tady odpočívalo obrovské ocelové monstrum – písečný tank. Zatímco bouře opět vrhla proti vrtulníku nové kamenné projektily, prolezli průzkumníci dovnitř vozidla a stáhli sebou omráčeného trosečníka.

„Honem, máme raněného,“ oznámil jeden z průzkumníků čekající posádce tanku. Ani se nezdržoval sundáváním svého obleku, pouze stáhl masku a pomohl ostatním položit trosečníka na hranici muničních bedýnek, která jim sloužila jako stůl. Jedna z tankistek, malá křehká zrzka, nahmatala plastové přezky a uvolnila neznámému jeho pevnou protiradiační kombinézu. Zaprášené šatstvo bylo na mnoha místech protrženo, ale nejspíš právě ono zachránilo svého majitele před smrtící bouří.

Tuhá látka kombinézy se rozhalila a pod ní prosvítal pohodlný spodní komplet v kombinaci šedé a modré.

Někdo velmi ošklivě zaklel.

„Tak tohle nám ještě tak scházelo,“ zašeptal druhý člen průzkumu.

Do bílého světla zářivek se leskly odznaky vojáka Hradní stráže.

Pípání bioskeneru nabylo na frekvenci. *Důvěrně známý zvuk.*

„Probouzí se!“

„Luboši, zastav!“

„Jasňačka, zaparkuju mezi ty baráky, velitelko.“

Svět sebou škubl a pak hluboký zvuk na pozadí utichl. *Nevidím!*

Někdo si sedl na skřípějící bedýnku vedle postele.

„Tak,“ řekl mladý ženský hlas. „Vidím, že už jsi vzhůru. Můžeš mluvit?“

„A-ano,“ zašeptal voják popraskanými rty. „Vodu!“

„Dostaneš napít, ale napřed nám řekni, kdo jsi.“

„Nevidím!“ sípal voják.

„Zavázali jsme ti oči a připoutali tě k lůžku. Utrpěl jsi těžké pohmožděniny, ale není to nic nebezpečného. Tvé tělo vypadá, že zažilo i horší časy. Ale teď k věci: Kdo jsi?“

„Poručík Hradní stráže, číslo 157.“

„Dejte mu napít!“

„A jméno?“ zeptal se nevrle mužský hlas.

„Vojáci hradní stráže dostávají pouze čísla.“

„Tss!“

„Váš vrtulník vletěl do bouře, přestože nejbližší pevnost loajální vládě byla pouhých pár desítek kilometrů daleko. Proč jste to udělali? Kam jste letěli?“

„To vám nemohu říct.“ Na okamžik se odmlčel. „Jsem tedy zajatec?“

Velitelka se rozhlédla po ostatních a pak pokývala hlavou. „Co s tebou bude záleží na tom, jak budeš spolupracovat. Nejsme vazaly té takzvané 'Federální vlády'.“

„S-sss,“ zasyčel zajatec. „Povstalci?“

Velitelka pokrčila rameny. „Ano, můžeš nám tak říkat.“

„Jaký byl cíl tvé mise?!“ zavrčel mužský hlas. Zajatec se jenom pohrdavě pousmál.

„No počkej, však ty budeš mluvit,“ pokračoval muž, ale byl vyrušen cvrlikáním jakéhosi přístroje.

„Jindrooo, honééém!“ nesl se strojem vysoký hlas z kokpitu. Ozval se rachot, jak se mohutný muž rychle protahoval úzkým průlezem, těsně následován velitelkou.

„Měl's štiĝro, chlape, ostatní se v tom éru rozflákali,“ řekl jiný mužský hlas. „Ale stejně tě asi nakonec odpráskneme. Jsme ve válce, chápeš.“ S těmi slovy zamířil za ostatními.
„Povstalci,“ zkrřivil tvář zajatý poručík. „Povstalci...“

„Co se děje?“ zeptala se velitelka tanku a vklouzla do svého sedadla ve věžiĝce.
„Pohybová aktivita v sousedství,“ hlásila drobná zrzka z postu dole vedle řidiĝe.
„Krucinál, člověk už se neschová ani v rozvalinách! Kdo to je? A ví o nás?“
Exploze, která mohutným vozidlem otřásla od přídě k zádi, jí byla kladnou odpovědí.
„Ten hajzl měl sledovací zařízení!“ vztekem bublal Jindřich a rychle se probíral svými obrazovkami.

„Honem! Startujeme!“

Řidiĝ se na své místo dostal skokem po hlavě, s lasičkovskou ohebností se protáhl mezi křesly a hydraulickými válci a již drtil tlačítka startéru. Další výbuch, tentokrát mnohem blíž.

„To nebudou vládní vojáci, ti by se nás snažili zajmout!“

„Tepelný skener ukazuje dvě vozidla o tři bloky dál. Jedno z nich střílí!“

Výbuch, o pancéř bubnují úlomky betonu.

„Turbína naskočila!“ hlásil řidiĝ. „Pět procent výkonu!“

„Zpáteĝku, sto metrů a zatoĝ doleva! Identifikace útoĝníka?“

Zrzka zpražila pohledem detektor ultrakrátkých radiových vln. Už jenom vlastnictví takového přístroje se trestalo smrtí. „Tak vláda to určitě není.“ Tank se koneĝně dal do pohybu a začal couvat skrz zříceninu paneláku, za kterou se ukrýval. Na pancéř se spustila lavina ŝelezobetonu, ale rychle opadla, protože tank pokračoval v pohybu.

„Patnáct procent!“

Píseĝný tank není nijak obratné vozidlo ani při maximálním výkonu motoru, a nyní se jen líně a neohrabaně ploužil zniĝenými zbytky starého města. Mohl děkovat pouze prašným mrakům a velkému množství trosek, ŝe dosud neutřil přímý zásah. Po závěreĝné obrátce doleva se mu koneĝně povedlo uniknout ze zóny ostřelování.

„Nepřítel se dal do pohybu!“ hlásila zrzka z přízemí.

„No jo, už jsou tady.“

Z boční ulice – dá li se o hromadách prachu, betonu a pokrouceného kovu hovořit jako o ulici – vyrazilo jakési monstrum. Byl to těžký bitevní tank předváleĝné výroby, pokrytý improvizovaným dodateĝným pancéřováním v podobě ŝelezobetonových bloků upevněných v rámech přivařených na trup.

„Identifikace – bitevní tank sovětské výroby T-90,“ hlásil Jindřich.

„Už je vidím,“ procedila skrz sevřené zuby velitelka. Ve svých mířidlech viděla cizí vozidlo velmi podrobně – odrbané pásy, zjizvený pancíř, vížky zaměřovaĝů a velký rudý hadr splihle visící z jakéhosi klacku zastrĝeného mezi výfuky.

„Komunisti!“

„Opětuji palbu!“

Píseĝný tank se zatřásl, téměř poskoĝil. Protipancéřový granát škrtl o horní část pancíře a vyryl v něm dvacet centimetrů hlubokou rýhu. Ale to už se jiná část pancíře nadzvedla a odhalila baterii řízených protitankových střel země-země.

„Tak už střílej, do pjeruna!“

Vytryskl plamen a jedna se střel se vydala na cestu. V půli dráhy minula granát letící z druhé strany. Zasáhla betonovou desku a explodovala na ní. Měděné jádro se roztavilo, zasáhlo pancíř a prostříklo jím dovnitř věže. Síla exploze nadzvedla T-90 a naklonila ji na bok. Těžký tank chvilku balancoval na hraně, a poté spadl zpátky do podivné pozice. Pás se smekl, druhý byl roztrhaný, hlaveň děla se vzpřičila mezi betonové bloky.

Píseĝný tank povstalců byl zasažen v oblasti za řídicí kabinou, granát roztrhl přivrácený segment pancéře, vrhl desítky střepin proti velitelské věžiĝce a smetl baterii raket do prachu za tank. Zde střely explodovaly v jediném obrovském výbuchu, který přinutil píseĝný tank skákat.

Segmentovaný vnější pancíř byl stržen ze šasi, všechny vnější senzory byly smeteny...

„Hlášení!“ zařvala velitelka se sbírala se z hromady rozházených bedýnek, na které spadla z věžičky. Z roztrženého čela ji tekla krev, ale jinak vypadala v pořádku.

„Turbína na volnoběh, vypínám přívod paliva, jestli tečeme...“

„Bez senzorů...“

„...a beze zbraní.“

„A protivník?“ zajímala se velitelka a sklonila se, aby vykoukla ven okýnkem řidiče. Z výfuků T-90 se kouřilo a věž sebou škubala.

„Přežili to a snaží se nás dokončit,“ zachmuřila se. „Milado! Jak je venku?!“

„Virologický průzkum nemám, ale bez chemického zamoření a radiace jenom zbytková, na pár chvil tam vydržíme...“

„Tak honem, roušky na ksicht, pancéřovky a ven! Dorazíme je ručně!“

Voják, ležící kousek za velínem, na okamžik přestal s řezáním pout o hranu nosníku, a uznale pokýval hlavou. Pak honem skryl načatá pouta, protože kolem něj proběhl do zadní části vozidla hromotlucky zbrojmistr a vzápětí se vrátil se čtyřmi trubiciemi a velkou brašnou plnou střel. Každý vzal po třech granátech a už šplhali skrz průlez.

Venku se okamžitě rozdělili a mířili k nepříteli. Ale i komunisté sledovali, co se děje u sousedů, a nyní spustili obrannou palbu z kulometu na věži. Naštěstí nebyli příliš přesní díky vlastní snaze vyprostit hlaveň z trosk a otočit věž čelem k povstalcům.

Voják Hradní stráže zabral ze všech sil a pouta praskla. *Mě jen tak nějakým provázkem nesvážete!* Ihned si strhl z očí pásku a pustil se do rozvazování nohou.

Jindřich uběhl potřebnou vzdálenost v rekordním tempu. Cestou mu z kapsy vypadl jeden granát, ale tím se teď nezdržoval. Honem zaklekl...a právě v té chvíli rudoši přestali cukat tankem a poskytli tak střelci chvíli klidu. Kulometná dávka se rozběhla prachem. Zbrojmistr skočil za cihlovou zídku a přitiskl se k zemi. Komunistický střelec se rozhodl, že otestuje průraznost patnáctimilimetrového střeliva a do vzduchu vylétl cihlový prach...

Partákův výkřik zastihl Miladu při prolézání troskami jakési ocelové konstrukce.

„Néééé!“ zařvala a vyběhla k bezvládnému tělu za zídkou, pancéřovku přitom odhodila někam bokem. Kulometník stočil svou zbraň bokem jak nejlíp mohl a snažil se připsat si další frag, ale kouřová stopa z jiného místa ho upozornila na nebezpečnější cíl. Povstalecký řidič vystřelil z příliš velké vzdálenosti, střela neměla šanci zasáhnout, ale aspoň upoutal pozornost. Další dávka dopadla nepříjemně blízko.

Svého anděla zkázy komunisté ani neviděli. Velitelka povstalců vyšplhala do prvního patra jedné betonové skořepiny a nyní, udýchána a poloslepá vlastní krví, vystřelila jen tak z náruče. Granát zasáhl věž, sklouzl po jejím oblém povrchu a vybuchl na boku tanku. Tank se zakymácel. Řidič se dal opět do běhu, velitelka znovu nabíla.

Komunista nedostal šanci znovu vystřelit. Dvě erpégéčka vystřelila takřka zároveň, první udeřilo pod věž a téměř ji urvalo, druhé zasáhlo zád, odtrhlo pancéřové lišty a rozdrtilo motor, který okamžitě vzplál. Oheň se v mžiku přenesl na celý tank.

Na druhém konci dlouhé ulice se objevilo jiné vozidlo. *Tepelný skener přece odhalil DVĚ vozidla!!!*, uvědomila si s hrůzou velitelka.

„Pozooooor!“

Řidič se obrátil, a v tom jeho tělo zasáhlo několik projektilů a odhodilo jej bokem. Další střely zametly betonovou skořepu, ale velitelka zde již nebyla. Seskočila na zem s protitankovým vrhačem, pro který již neměla střely...

Milada si všimla nového nebezpečí, až když vozidlo projelo kolem ní. Byl to starodávny minibus předělaný na verzi „gunship“. Ověšený pancéřovými deskami a ježící se hlavními, na střeše další rudý prapor. Právě taková vozidla užívají Rudí jezdci k pacifikaci odbojných vesnic...

Minibus zastavil u tanku, jeho posádka zřejmě doufala, že někdo z jejich kamarádů přežil. Marná naděje... Jako ve snách popadla mladá operátorka opodál ležící trubicí RPG a zasuňla do ní granát postříkaný krví. Vystřelila v okamžiku, kdy se trubice dotkla jejího ramene. Střela ze zasyčením

vyrazila, zasáhla zemi pod minibusem a vyhodila ho do vzduchu ve sloupu ohně. Dopadl zpátky na zem, očazený, poničený, a očesaný od veškerých přídatných pancířů, které však uchránily obsah. V troskách města opět zavládlo ticho, tak jako již tolik dekad. Rušilo ho jen praskání ohňů. Na Miladu padl stín.

„Dostal to, ale ještě žije, pomozte mi ho...“ Vzhlédla. Čekala své parťáky, ale viděla jen nějakého muže ve špinavém khaki kabátě, s puškou v ruce a nenávislným výrazem ve tváři. Z ruky mu kapala krev, ale to neodchýlilo hlavě ani o milimetr. Z trosek minibusu se vyplazilo několik dalších komunistů se zbraněmi.

Dva zemřeli takřka okamžitě, ten „Miladin“ je následoval s minimálním zpožděním. Ostatní odhalili pozici střelce a zasypali nízký terénní přeliv salvou z automatických zbraní. Operátorka se vrhla k zemi, přimáčkla se ke krvácejícímu Jindřichovi a snažila se být co nejmenší.

Posádka „gunshipu“ se rozptýlila mezi trosky. Tady byli jako doma, pro boj v takovém prostředí byli vycvičení. Vedení předpokládalo, že vládní města budou po obléhání a bombardování vypadat nějak podobně. Každou chvíli se ozvala dlouhá salva. Stín, pohyb, střílejte! Nejsi si jist, střílejte!

Střílejte, střílejte, střílejte!

Ale protivník byl jako fantóm. Ani jeden z komunistů ho neviděl. Ani jeden z komunistů nepřežil. Občasné výstřely vycházely z nemožných pozic, zasahovaly z šílených úhlů, ale vždy zabíjely. Až zbyl poslední nepřítel. Střelec zaváhal.

Hodil by se zajatec.

Ale to není můj úkol.

To, o čem si komunista myslel, že je hromádka písku, vystrčilo hlavě a vystřelilo. Mrtvola měla v obličeji velmi překvapený výraz.

Voják vstal a oklepal se. Všichni protivníci byli eliminováni...

Ten pohyb nevydal žádný zvuk, ale on jej přesto zaregistroval. Otočil se tak rychle, jak to jen lidské tělo dokáže.

Ale zabránit těžké ocelové trubce v nárazu do lebky již nedokázal.

Vyšlo slunce. Ve světě pod neprostupným, jako olovo šedým příkrovem prachu a popílku, se to projevilo zesvětlením odstínů šedohnědé, která ovládala celý svět.

Člověk ani neví, jestli není náhodou barvoslepý, pomyslela si Martina. *Není tady jiných barev. Věk psů...* V troskách toho, co dříve bývalo velitelskou věžičkou, zavrňela velká plechová krabice detektoru radiolokačních paprsků. Vrnění doprovodilo několikrát pípnutí a pak oba zvuky ustaly. Výzvědný paprsek výkonného zařízení Organizace spojených národů umístěného na orbitě klouzal po povrchu spálené planety a registroval každou změnu, bez ohledu na fakt, že lidstvo již takřka neexistovalo a OSN se proměnila v tlupu hrdlořezů. Martina se přistihla, jak přemítá nad tím, zda byly monitorovací stroje překvapeny tím množstvím změn, které se tady přihodily během jediné strašlivé noci před x lety... Stačily jim k popsání apokalypsy stupnice? Deset miliónů stupňů Celsiových, sto stupňů Beaufortových, padesát stupňů Richtеровých, tisíce a tisíce Becquerelů, ... ale jak popsat ztráty na životech? Jakou stupnicí?

Martina popohnala turbínu k vyššímu výkonu a upravila převody pro pravý podvozek, aby překonala vyschlé koryto říčky. Přitom v duchu počítala. Historie byla jejím koníčkem, vždy ráda utíkala do příjemnějších dob, kde lidé dýchali čistý vzduch a nemoci vám daly aspoň šanci se z toho vyležet. Ale má to samozřejmě i stinné stránky. *Stalin, Pol Pot, Ho Či Min...každý z těchhle tři chlapíků by si nyní stěžoval na nedostatek poddaných.* Tank sklouzl po prachovém jazyku, ta exploze raket poškodila pásy a ty nyní nepříjemně klouzaly. *Na sklonku prvního milénia zabila ubohá bakteriální nákaza dvě třetiny obyvatelstva Evropy...to by dneska dokázala kdejaká zmutovaná rýma...*

Stroj ztěžka zajel mezi nízké hromádky navátého písku a zastavil. Martina vstala a protáhla se dozadu, do obytné kabiny, kde leželi ranění.

Radiooperátorka Milada se zmítala v horečce. Nebyla zraněna a přístroje objevily jenom obvyklé infekce, jaké si člověk přinese z každého nechráněného výstupu do Pustiny, ale zažila něco jako nervový šok. Martina ještě neslyšela, že by někdo umřel na psychickou poruchu, ale kdo ví...vláda

prý vlastní psychosomatické bojové prostředky...

Jindřich, vysoký, mohutný zbrojmistr, měl také horečku, ale aspoň byl při sobě. Zasáhly ho dvě střely z těžkého kulometu a rány zhnisaly. Teď ležel zborcen potem a tělem mu projížděly křeče. Pěsti se svíraly a zase rozevíraly a zárodky druhého páru rukou sebou neklidně mlely. Martina na ně na okamžik pohlédla, malé, polokoulovité útvary zmutované tkáně účinně bránily v užití výkonných léčiv. Seminitelgentní Nanitricin by se vypořádal s každou infekcí, ale pak by se vypořádal i s Jindřichem. Byl to vládní lék a vláda neměla mutanty ráda.

„Tak jak jsme na tom?“ procedil mezi zuby zbrojmistr.

„Pokračuji v jízdě, Jindro. Máme trochu zpoždění, ale až se uzdravíš, tak to zase doženeme,“ pousmála se Martina. Zbrojmistr lehce pokýval hlavou. Návrat na základnu pro něj nepřicházel v úvahu, úkol bylo nutno splnit za každou cenu. Klidně zemře, jenom aby nezdržoval Martinu a její odstřelovací pušku...

Vychrtlá tvář mechanika a řidiče Luboše se zdála ještě víc propadlá, než obvykle. Vysokorychlostní munice z pěchotních zbraní nadělal do jeho šlachovitého těla množství úhledných dírek. Příliš dlouho z nich unikla život, než je Martina ucpala...

Úplně vzadu ležel voják, pečlivě spoutaný řetězem. Na hlavě mu zřetelně odstávala boule pokrytá velkým strupem. Martina zkontrolovala jeho pouta a pak se zase vrátila k Jindřichovi. Byla unavená, ale nebyl čas se pořádně vyspat ani opravit vozidlo. Koneckonců, jestli dojde k cíli...šance, že by pak ještě mohla někam jet, byla nyní mizivá.

Ale to byla vždycky. Sama jsem se přihlásila.

„Děkuji,“ řekl voják a vrátil Martině misku. Velitelka seděla na bedně s municí, hlava v dlaních. Pod prázdnýma očima se černaly kruhy únavy.

Mladá, ale zkušená, hodnotil ji voják zpod přihmouřených víček. Nepochybně velitelka téhle mise a zarputilá povstalkyně. Už byla párkrát v boji. Pečlivá, na svůj cíl se cele soustředí, neustane, dokud nedokončí práci. Inteligentní. Nepochází z města. Vypracované svaly. Bud' odbornice na optoiontovou bojovou techniku, nebo odstřelovačka. Voják si dovolil pousmání. Povstalcí samozřejmě nemají optoiontové zbraně. Ty nemá ani Lidová armáda. Pohybuje se ladtě, zvyklá nedělat zbytečně hluk a využívat úkrytů a stínů. Zabíjí nerada. Je postižena mutací, ale zdá se, že to odnesly jenom maličky. A na závěr přidal poznámku, kterou by od sebe nečekal. Pěkná holka.

„No jo,“ povzdechla si velitelka a ztěžka vstala.

„Proč mě vlastně živíš?“

„Cože?“

„Zachránili jste mi život, ale pak jste poznali, že jsem váš nepřítel...tak proč ještě pořád žiji?“ Martina si unaveným gestem uhrábla vlasy. „Lidé by si neměli hned dělat nepřátele. Ty jsi jen protivník, chápeš...asi ne...to nic, zapomeň na to...“

Voják se upřímně podivil. Znal tuhle filozofii, ale nečekal, že ještě je naživu někdo, kdo ji vyznává. Pro něj se svět dělil na nepřátele, které je třeba zabít okamžitě, a na nepřátele, které může zabít později. *Možná to vysvětluje, proč my vyhráváme, a povstalcí...*

„A kromě toho jsi nás přece zachránil, ne?“ pousmála se Martina, zatímco utírala pot z čela zbrojmistra. „Bylo to odvážné.“

Odvážné? Byla to jediná možnost, jak přežít. Utéct nebylo kam, v Pustině bych do večera umřel. Nezbyvalo, než bojovat. Snad nevěří, že bych pak nezlikvidoval i je?!

„I když ty jsi samozřejmě bojoval za sebe. Ale i tak. Sám proti takové přesile...“

„Už jsem bojoval s větší přesilou,“ odvětil roztržitě voják. Boule na hlavě ho pekelně bolela a měl dojem, že některé části jeho mysli nejsou tam, kde by být měly. „Musela jsi mě praštit tak silně? Až se vrátím na základnu, budu se muset nechat přeměřit, o kolik jsem teď nižší!“ *Pokus o humor u mě? Ta rána musela být opravdu silná!*

„No jo...promiň. Když mě podjela noha!“

Voják se začal smát. Začalo to jako neřízené škrubání bránice a skončilo to opravdovým řehotem, tak říkajíc na celé kolo. Bylo mu jedno, že je uprostřed smrtící Pustiny v zajetí stejně smrtícího protivníka, že nemůže plnit svůj úkol, že je to jeho první smích od doby, co se naučil mluvit. Prostě

se smál. A Martina se přidala. Byl to štekavý smích starého neurotika. Lidské bytosti nejsou konstruovány pro příliš velkou dávku absurdity a tahle situace si ventilaci prostě vynutila.

Velitelka spala. Také ostatní povstalci byli ve stavu nevědomí, jenom Jindřich sebou občas škubal v horečce.

Voják ne. Ležel na svých bedýnkách, spoutané ruce za hlavou, a koukal do tmy. Je dobře, že ta žena usnula. Když se vyspí, bude výkonnější a dřív dokončí svou misi, a to se vojákovi hodilo. Ani v nejmenším nepochyboval, že cílem povstalců je uškodit vládě, zřejmě napadnou nějaký důležitý zásobovací bod, nebo zabijí nějakého guvernéra, ale čert to vem. Jakmile skončí jízda a začne akce, určitě udělají nějakou chybu, a voják byl pevně rozhodnut této chyby využít. A pak bude moci konečně splnit svůj úkol, pokud ovšem už není pozdě...zpětně si uvědomoval, že pokus o průlet skrz bouři byl opravdu hloupý, ale situace byla naléhavá, šlo o čas. Teď už o čas nejde. Ti, kterým měl přijít na pomoc, jsou již mrtví. Ale úkol je třeba splnit, třebaže na něj bude sám...

Stačilo by těch úvah. Ještě není svobodný.

Měl by spát, aby byl plný sil a energie, až přijde jeho chvíle. Ale...

Bál se usnout. Bál se těch obrazů, toho života-neživota, který čekal za temnotou spánku. Slyšel, že lidem se zdají takzvané sny, ale nikdy jej nenapadlo, že to bude tak příšerné. *Obyčejní lidé musí být velmi stateční, když dokáží žít s něčím takovým!* usoudil voják. *Lidské duše jsou strašlivější, než Pustina!* Nikdy se mu nezdály sny. Nikdy. Spánek byla věc, do které upadal, když si rozkázal, a z které se také na rozkaz probouzel, odpočatý, zregenerovaný, připravený k boji. Nikdy se po ránu necítil rozlámaný a ospalý, nikdy jej nebudily noční můry, nikdy neměl ranní erekci – a když o tom tak uvažoval, neměl erekci žádnou a nikdy. Až nyní. Všechno se to na něj sypalo, ztracená prokletí lidství, všechno to, co on nikdy nepocítil, rozhodně ne od *Cejchu*...

To slovo jej švihlo z hlubin zapomnění jako rozžhavený bič, ale ať se namáhal, jak chtěl, nedokázal si vzpomenout, co to ten Cejch je. Po chvilce probírání se paměti toho nechal a pustil se do jiných úvah. *Proč taková změna?*

Noc ubíhala nad Pustinou a poručík číslo 157 dospěl k závěru, že za všechno může strava. Už je to opravdu velmi dlouho, co ho krmí povstalci. Dříve jedl jen speciální potravu Hradní stráže, dokonce i na dlouhodobých misích si nutný jídelníček Pustiny vylepšoval energetickými koncentráty Hradu. Ale nyní...

Asi nám do toho něco dávají. Něco, co z nás dělá...Hradní stráž. Možná, že chtěl říct spíš 'nelidi', ale pak už se proud myšlenek roztrhl a voják usnul také.

Druhý den byl podstatně náročnější. Tank se prodíral oblastí „roztrhané země“, místa, kam za Války udeřily orbitální zbraně Severoatlantické smlouvy. Realita zde byla pomuchlaná, poničená, s dírami v některých rozměrech, nebo s několika rozměry navíc. Všichni se těmto místům vyhýbali, anomálie byly často nezjistitelné, ale zato pro život fatální. Povstalkyně to vzala odvážně skrz. Voják neviděl ze svého místa do kabiny řidiče, ale předpokládal, že se řidička naviguje podle nějaké vládě neznámé mapy.

Zhruba v poledne se stalo něco, co poručík opravdu nečekal. Písečný tank zajel někam dolů, do jakési místnosti, a zastavil. Žena pak na sebe oblékla ochranný oblek, vylezla z tanku a vrátila se do něj až večer. Podle tlumených ran, které se nesly konstrukcí, se dalo usoudit, že asi opravuje roztrhaný plášť tanku.

Když skončila, z posledních sil zkontrolovala raněné a pak usnula přímo na zemi.

Nový den se vylíhl za zvuku vysokého nepřetržitého pískání. Bioskener monotónně oznamoval, že jeden lidský život právě skončil. Velitelka sebou trhla, když se probudila, a pak se v mžiku vzpamatovala, vyskočila a ztuhla. Její obličej byl bledý, když přistoupila k Lubošovu lůžku a zastavila se s napřaženou rukou. Chvilí tak stála jako Lotova žena, pak automatickým pohybem vypnula bioskener a zatlačila mechanikovi oči.

Políbila mrtvolu na čelo.

Voják se odvrátil a zavřel oči.

Sedla si naproti a podala poručíkovi misku s výživnou kaší. Chvíli se dívala, jak chvatně hltá, a když se na ni podíval, sklopila oči.

„Hele, vojáku, něco ti navrhu. Pomůžeš mi, a já tě po skončení úkolu propustím. Bude to spravedlivé, my si odjedeme jedním směrem a ty půjdeš druhým. Vysadíme tě poblíž některého města nebo cesty,“ řekla a zavřela unavené oči.

Voják chvíli uvažoval. Na jednu stranu mohl tuhle dohodu využít, přemoci oslabené povstalice a dojet k civilizaci sám, na druhou stranu...

Otevřela oči a pousmála se.

„Jsme uprostřed *roztržené země*, vojáku, a jedinou cestu odsud znám já.“ A poklepala si na spánek.

Tahle holka fakt není blbá! pomyslel si voják. *A zabít je můžu potom, co mě pustí!*

„Dobrá, to беру. S čím potřebujete pomoci?“

„Napřed vynes ven Luboše,“ pokynula směrem k tělu zabaleném ve špinavém prostěradle. „Neboj se, venku je bezpečno.“ A odemkla zajatcovy pouta. Voják chvíli procvičoval ztuhlé končetiny, pak se podíval na povstalkyni, ale jestli chtěl něco říct, rozmyslel si to.

Když prolézal přechodovou komorou s Lubošem v náručí, dívala se Martina za ním.

Podvedla jsem ho. Protože až tahle mise skončí, budeme všichni mrtví...

Pak vylezla za ním.

Písečný tank se nacházel v jakési podzemní garáži, nebo snad krytu jen o málo větším, než samotné vozidlo. Tmu v šero měnily dvě velké koule z křemičitanu obsahující svítící bakterie sálající modravou září.

„Tak kam s ním?“

„Polož ho zatím tam ke světlům. Zítra ho pořádně pohřbíme.“

Voják vyplnil rozkaz a přitom si prohlížel kryt. Pevné betonové stěny, rozvody hydrauliky vedoucí k mohutným dveřím, několik bytelných skříní, nějaké agregáty...Dobře vybavený opěrný bod hluboko v Pustině, v *roztržení zemi*, v bezpečí. Voják pojal podezření, že ani povstalkyně nehraje poctivě.

Přece mě nemůže pustit, teď, když jsem viděl tady tohle!

„Pojď mi pomoci!“ zavolala velitelka shora z tanku a rožla elektrickou svítilnu. Voják se vyšvihl na podrcený pancéř tanku a nahlédl do stínů. Vnitřní podšívka byla na několika místech roztržená a tudy vnikala do vozidla radiace. To bylo nutno opravit.

„Doufám, že umíš zacházet s plasmovým hořákem?“

„Samozřejmě,“ odplivl si voják.

„Dobrá. Já budu u generátoru a ty zatať trhliny. A potom svař olejové vedení k turbodmychadlu, to je dnešní úkol.“

Nakonec se jim podařilo společně opravit i šasi segmentovaného pancéře a voják jen tak mimochodem našel a odstranil zkrat v rozvodu raketometu, který způsoboval nepříjemné výpadky v řídicí elektronice. Když oba dva unavení, ale spokojení se svou prací vlezli do tanku, přivítal je zbrojmistr Jindřich bolestným šklebem.

„Co to je?“ zeptal se a kývl bradou k vojákovi.

„Uzavřeli jsme spolu dohodu. Potřebuju opravit tank, jinak nedojedeme k cíli.“

Jindřich pohlédl na Lubošovo místo, jako by si nevšiml, že mechanik zmizel.

„Luboš je...“

„Ano.“

Zbrojmistr padl zpátky do lože.

„Dělej, jak uznáš za vhodné, ale až vstanu, zase toho grázla přikurtujeme!“

„Připoutám ho i na noc, neboj.“

Jindřich provrtal poručíka nedůvěřivým pohledem. Než opět usnul, vyžádal si od Martiny pistoli, kterou schoval pod pokrývku.

Tu noc se vojákovi opět zdály sny. Tyto byly hodně konkrétní, prolínaly se v nich schémata strojních zařízení, která přes den opravil, olejová vedení, spony podšívky, elektrostatické

senzoploténky, kabely, trubky, odlesky, trubky, chodba, bolest... Probudil se s trhnutím a v šoku, až teprve bolest v zápěstích mu připomněla, že spí na palubě povstaleckého písečného tanku, připoután k obrubě. Zborcen potem, zhluboka dýchal. Vše bylo v pořádku. Zbytek posádky spal. V bezpečí. V pořádku.

Sen odplouval do zapomnění, ale... To, co v něm na konci viděl, zcela jistě nebyl žádný subsystém tanku. Nebyl to žádný ze subsystémů, které znal. Bylo mu to zcela cizí a přece podivně známé. *Jak můžu snít o něčem, co jsem nikdy neviděl?* Znovu se pokusil prohledat svou paměť, ale uprostřed duchovního cvičení usnul.

Také následující den začal ve znamení bioskeneru, ale tentokrát to bylo znamení dobré. Mladá zrzavá navigátorka se probrala ze své letargie, nakrátko dokonce nabyla vědomí, čehož využila ke spořádání misky rýžové kaše, ale než Martina donesla rehydratované řasy jako zákusek, opět usnula. EEG bylo v normě, horečka opadla. Ještě nevěděla o Lubošově smrti, na to bude čas později, jen by jí to přitížilo.

Voják se probudil dost pozdě a stěžoval si na bolest v unavených svalech. Martina si ji ani neuvědomovala, byla pro ni přirozená, když člověk celé dny tvrdě pracuje, pár hodin spánku jej nemůže plně zregenerovat.

„Tak do čeho se pustíme dneska?“ zamumlal, zatímco snídal svůj přiděl řasové pasty.

„Třetí kombodiferenciál na levém podvozku, navaříme pancéřování a zprovozníme pár senzorů.“

„To zní snadně.“

„Tobě zní svařování karbonwolframu potaženém teflonem snadně?“

Okamžitě si vzpomněl. Velmi odolná slitina používána na součástky podvozků těžkých tanků.

Odolává velkému tlaku i teplotám. Při sabotážích se doporučuje kombinovat Terminex s některou běžnou armádní žíravinou, anebo použít tuhou spalovací nálož.

„Budeme pracovat celý den,“ pokračovala dále. „A zítra ráno bych chtěla pokračovat dál. I ty tak budeš blíže svobodě.“

A opět celý den uběhl ve znamení plasmového svařování, hukotu vývěvy a pachu spáleného kovu. Převodník kombodiferenciálu nebylo možno spojit jinak, než svorkami odlitými z úlomků pancíře. Voják k tomu použil jeden z terminexových granátů nalezených v bednách v tanku, jeho sílu pak usměrnil plasmovými hořáky. Za to si vysloužil opravdové uznání, a to ho těšilo víc, než dávka potravy navíc. Upevnění segmentů pancíře byla proti tomu hračka a u senzorů již jen pomáhal v módu PPP – podej, podrž, přines.

Zvládli to. Byl na sebe hrdý, i když logika mu říkala, že právě pomohl opravit bojové vozidlo protivládních povstalců. Zahnal tu myšlenku s tím, že až se odsud dostanou, převezme moc a všechny povstalce zatkne a dopraví na nejbližší federální základnu.

„Teď bych ještě...“ začala pomalu a jako by nesměle velitelka, když po práci uklidili náradí. „Hele, tohle je mimo naši dohodu. Ale byla bych ráda, kdybys mi pomohl...“ a trhla hlavou směrem k nehybnému lidskému tělu zabalenému v prostěradle.

„Co?“ nechápal voják.

„Pohřbít...pohřbít Luboše.“

„A-aha.“

„Půjdeme ven a vykopeme mu hrob.“

„Ven? Je to moudré?“

„Tady ho zakopat nemůžeme. Je tu metr a půl železobetonu.“

Voják se už chtěl zeptat, proč tedy nepoužijí ještě jeden terminexový granát – z lidského těla by nezbyl ani popel – ale v poslední chvíli se zarazil. *Možná by výpary už příliš zatížily filtry vzduchotechniky.*

Ale něco mu říkalo, že to není ta správná odpověď.

„Jasně. Pomůžu ti.“ Vypadlo to z něj, ani nevěděl jak.

Oblékli si trochu těsné křiklavě oranžové gumotextilové kombinézy a germánské ochranné masky používající prastaré filtry řady MOF. Všechny případné spáry si navzájem přestříkali těsnící pěnou, a pak už Martina uzavřela tank a s rýčem v ruce vyrazila k vratům. Voják zvedl Luboše. Byl tuhý

jako prkno a prostěradlo bylo zašpiněné od výměšků.

Půl metrů železobetonu pokrytého překrývajícími se štíty nějaké kovové slitiny se odsunulo do stran a před dvojicí lidských bytostí se otevřela potemnělá zaprášená scenérie světa pod věčným radioaktivním příkrovem. Voják protáhl první doušek vzduchu skrz filtr a opatrně jej ochutnal. Pak vykročil do prachu, který již zakryl stopy jejich příjezdu.

Nešli daleko, sotva patnáct metrů stranou od nízkého kopečku ukrývajícího kryt. Krajina kolem byla v první řadě mrtvá, ale to dnes byla většina Země. Toto byla pravá Pustina, zničující, spalující, zaprášená, věčná jako sama smrt. Ale přesto, něčím byla zvláštní. Pohled některými směry byl nepříjemný nebo dokonce vzbuzoval nevolnost, a to bez jakékoliv zjevné příčiny. V jeden okamžik měl voják dokonce pocit, že kolem něj jsou pouze tři světové strany, i zastavil se, aby to ověřil. Ve stojí spatném svírala chodidla pravý úhel, možná plus mínus pár stupňů, ale víceméně přesně. Jedno chodidlo kolmo na druhé, to přece nelze poplést. Nyní se otočil o čtvrtkruh, napřed dal obě chodidla k sobě a pak levé opět posunul o devadesát stupňů. Tak a ještě jednou...chodidlo dosedlo těsně vedle první stopy. Tělo v rotačním pohybu kolem svislé osy vykonalo celý kruh – a to bez ohledu na to, že se o devadesát stupňů posunul toliko třikrát. *V tomhle světě má kružnice jenom dvěstěsedmdesát stupňů!*

„To stačí. Myslím, že jít dál by nebylo bezpečné,“ řekla Martina a její hlas zněl přes membránu masky dutě.

„Souhlasím,“ podotkl voják a ještě jednou se podíval na vlastní stopy. Devadesát, devadesát a ještě devadesát...celý kruh. Pozoruhodné. Složil Luboše na zem a začal kopat. Země byla suchá, prašná a obsahovala kousičky betonu. Po chvíli ho povstakyně vystřídala, a tak se mohl věnovat ještě nějakým pokusům, ale ty již neodhalily nic neobvyklého, a tak radši převzal zpátky rýč. Stejně s ním velitelka moc neuměla, přebytečné maličky na rukavicích jí plandaly a pletly se do práce. Hrob nebyl hluboký, nebylo třeba. Tělo zde nikdo nevyhrabe, v suché zemi se mumifikuje a časem rozpadne...pokud ovšem, jak vojáka napadlo, nevstane z mrtvých. Směšná představa, ale kdo ví, čeho všeho je 'roztržená země' schopna.

Na postavu v prostěradle začaly dopadat první lopaty hlíny.

„Popel popelu, prach prachu,“ zašeptala. „Sbohem, příteli. Dokončím naši misi.“

Voják pokračoval v práci.

Nemohla si dovolit plakat. Ne v téhle masce. A tak jen polkla.

Hrob byl zaházen.

Chvíli jen tak stáli na místě a jediné, co rušilo nekonečné ticho pouště, byl šum filtrů jejich masek.

Pak Martina odtrhla pohled od čerstvého rovu a zahleděla se do dálky. *Tahle země...můj domov.*

Snad se v něm jednou bude žít líp.

„Neměli bychom...ehm...neměli bychom být venku tak dlouho. Jestli je zde zvýšená úroveň radiace, tyhle obleky nás neochrání,“ přerušil ticho voják. Aniž si to uvědomil, šeptal.

„Ano, pojďme.“ Vykročila, ale pak se zase zastavila.

„Víš, poručíku, ona možná není nejlepší chvíle, ale stejně...my se vlastně nepředstavili.“

Ale já přece vím, kdo jsi – jsi můj protivník, a jednoho dne tě buď zabiji, nebo dostanu před soud, kde to za mně udělá někdo jiný! pomyslel si voják. Ale neřekl nic.

„Chci ti poděkovat za pomoc a...já jsem Martina.“ Natáhla ruku.

„Já...“ Zadrhl. „...jsem poručík Hradní stráže, číslo jedna pět sedm.“ Nevěděl, co má s její rukou dělat. Spustila ji zpátky podél těla.

„Ale copak nemáš nějakou přezdívku? Musí ti přece říkat nějak jinak...nebo...“ hlas jí klesl. „...nebo vlastně nemusí. Vám ne. Vás asi nikdo neoslovuje, co? Vás z Hradní stráže.“ *No jistě že ne!* Teď jí ta myšlenka přišla strašně blbá. „Radši pojďme.“

Stál na místě.

„Vlastně...říkají o mně...“ *Ne. Neříkají o mně – říkají MI!* A v tom okamžiku si uvědomil sám sebe. Bylo to jako blesk, jako úder, šok – náhle a bez jakéhokoliv varování ucítil svou vlastní osobnost, sebe, své ego. Bylo to vysilující, zakymácel se, ale nespádl. Ne. On. Až do této chvíle samozřejmě věděl o sobě, ale necítil sám sebe. On byl jenom jednou z mnoha entit na tomto světě, které bylo třeba započíst do plánů, ano, měl své cíle a pohnutky, ale neměl ten *pocit*. Když říkal „Já jsem,“

nebyl v tom žádný rozdíl od „Ono je.“ Kdyby mohl, klidně by řekl „Já jsme mrtvý,“ a řekl by to zcela nezúčastněně. Ale teď... vědomí sebe sama jím proniklo naskrz jako napalovaná bouře a v závěsu se hnalo poznání vlastních skutků. Viděl vše v novém světle, poznal to, pocítil z jiného úhlu... A také přišel na to, jak mu říkají a proč. To vědomí mu podlomilo kolena.

„Říkají mi...“ sykl tiše.

„Panebože,“ zašeptala Martina. Také si již vzpomněla na historky o vojácích Hradní stráže. Oni skutečně nemají jména ani přezdívky, protože není nikdo, kdo by si ta jména mohl zapamatovat a kdo by je mohl používat. Oni byli prostě ONI, uniformní vojáci bez tváře, nepoznaní, šedomodrá masa. Ale jeden z nich měl jméno. Lidé v Pustině si o něm vyprávěli skazky, neboť svými výkony převyšoval i své kolegy. Byl to napůl mýtus, ale přesto, je jenom jeden voják, který může říct „Říkají mi.“

Před Martinou klečel tvrdý bojovník, cílevědomý zabiják, neústupný, nepodplatitelný, až do hloubi duše a do morku kostí věrný svému prezidentovi. Stopař, kterého nelze setřást. Lovec lidí, vykonavatel rozsudků, muž, který místo strachu dostal dvojitou dávku odvahy a vychytralosti. Vrah vrahů.

To vše prolétlo Martině v mysli během okamžiku spolu s výčtem povstalců, kteří se nikdy nevrátili ze svých misí, a o kterých se předpokládalo, že je dostal on.

Klečel před ní a třásl se na celém těle.

Ani nevnímal, jak jej postavila a odtáhla do krytu, odřezala izolační pěnu a sundala z něj kombinézu. Nyní ležel na svém lůžku, připoutaný k obrubě (neboť Martina nebyla hloupá) a nepřítomně hleděl do dále. Před vnitřním zrakem mu defiloval celý jeho život, jeho život, jeho život...byl to strašlivý zážitek a každá nová vzpomínka těžce oťřásala jeho nově nabytým já. Pamatoval si dokonce i své první dny ve službě – ale nic před tím.

Nic neotřese člověkem tak, jako když pozná sám sebe. Ale většina lidí se na to za život tak nějak připraví a zvykne si, pomyslela si Martina a vstala.

„Prosím...neodcházej,“ zašeptal. A tak si sedla na bedničku od tříštivotrhavých hlavic a zůstala u něj. Celou noc.

Náraz zatřásl palubou jako úder strašlivého kladiva. Voják přešel ze spánku do stavu naprosté bdělosti během zlomku vteřiny, a včas se zapřel nohou, ale Jindřich spadl z lůžka na podlahu, pistole sklouzla po oceli někam pod muniční truhlíky.

„Co se děje?“ vykřikla Martina, rozcuchaná, sbírající se ze země.

„Útočí na nás?!“ řekl nejspíše poručík. Další náraz zacloumal celým tankem.

„Jsme v protiatomovém krytu, jak by mohl někdo...“

Vojákovi se okamžitě vybavilo pět těžkých zbraní, které dokáží zničit takový kryt jako nic, projet betonem jako máslem nebo jej rozdrtit jako vajíčko.

Martina se vrátila z kokpitu. „Naše senzory nic neregistrují, musím ven, k terminálu krytu!“ A již se protahovala průlezem. Jindřich se sbíral se země a sténal při tom bolestí. Třetí náraz jej mrštil proti kovové bedýnce a on zařval, protože si o ostrou hranu rozrazil zárodek druhé pravačky. Z dlouhé rány se valila tmavá, skoro černá krev.

„Aah...ne!“ vypískla Milada a dala tak najevo, že je také vzhůru.

„Tiše! Tiše!“ napomenul je voják a zaposlouchal se. „To je...to je bouře!“ Čtvrtý náraz jako by neustal, pokračoval dál a sílil ve strašlivém hromobití.

„Sakrafix!“ zavrčel Jindřich. „Jak je silná? Vydrží to náš kryt?“ I před válkou měly bouře sílu sta atomových pum a nyní, bez meteorologicky tlumícího polštáře biosféry to bylo ještě mnohem horší.

„Nevím! Martina to šla zjistit!“

„Milado, pomoz mi!“ žadonil Jindřich, který se nedokázal zvednout z podlahy. Ale navigátorka měla vytřeštěné oči a zírala do prázdna...

Ta mladá je emocionálně úplně v hajzlu! Jak ji mohli pustit ven? zeptal se voják sám sebe a měl chuť si odplivnout. Místo toho si klekl na zem a nohou zašmátral pod truhlíky.

„Nech toho ty hajzle!“ vyjekl Jindřich, který si ovázal ránu pruhem prostěradla a teď se sháněl

po své pistoli. Tu však již našel voják, přitáhl si ji a uchopil do spoutaných rukou.

„Nech toho!“ řval Jindřich, ale v kraválu bouře ho téměř nebylo slyšet. Třeskl výstřel, kulka se zaryla do jednoho truhlíku a vyrazila z něj několik třísek, ale voják byl volný a s pistolí v ruce se obrátil k Jindřichovi. Ten se s nasazením všech sil zvedl do pokleku, ale poručík byl rychlejší, popadl ho kolem boků a vyhodil ho zpátky do postele. Jindřich lapal po dechu, jednak jej z něj vyrazil náraz, také fakt, že voják zvedl ten jeho metrák živé váhy bez větších problémů.

„Máme dohodu, musím pomoci...“ začal voják, ale přerušil ho rachot, který rval uši. Oběma mužům došlo okamžitě, co se děje – bouře rozrazila dveře krytu! A průlezem, který za sebou Martina jenom zaklapla, ale neuzavřela, začal proudit dovnitř příval prachu.

„Zavři průlez!“ zaječel Jindřich strašlivým hlasem.

„Martina!“ řval voják. Nevěděl, jestli ho zbrojmistr slyšel, bylo mu to jedno, popadl plynovou masku a protáhl se průlezem. Venku jej okamžitě smetl proud písku, vzduchu, prachu, jako strašlivý buchar. Voják se zachytil nějakého madla a druhou rukou uzavřel poklop a zajistil jej. Otvor výlezu byl našťástí stíněn před přímým náparem. Nejhuř to schytávala zád' vozidla.

Všude byla naprostá tma. Voják neviděl ani jak moc jsou poškozené dveře, ale musela to být jenom malá prasklina, možná následek nějakého drobného, zanedbatelného výrobního kazu. Kdyby bouře udeřila do tanku naplno, pravděpodobně by jej rozbila již druhým úderem.

V mžiku si v mysli vyvolal orientační mapku prostoru krytu. Terminál. Tímto směrem. Vyskočil a proud jej strhl na zem a válel víceméně požadovaným směrem. Někjaký kámen narazil do masky a po plexiskle se rozběhl pavouk trhlin, ale drželo. Filtry se ucpávaly, snažil se je chránit dlaněmi. Zastavil se v jakémisi výklenku, zdálo se mu dokonce, že vidí něco jako světélko. *Terminál!* Začal hmatat kolem sebe, bez výsledku. Vítr mu hučel v uších a trhal bubínky a pak najednou se vše zvrátilo.

V okamžiku byl vzduch čistý. Plexisklo masky explodovalo ven a střepy zmizely směrem k vratům, bubínky vybuchly v gejzírech krve, na odkryté kůži popraskaly vlasečnice, instinkt velel zavřít oči, ale výcvik mu to povolil až poté, co se do paměti vryl obraz okolí. Martina, nebo alespoň něco co připomínalo obrys těla, leželo pět kroků zpátky za převrácenou skříní, jejíž ocelový plášť byl roztrhaný nárazy kamenů a úlomků betonu.

Voják, navzdory vši bolesti, věděl, co se děje. Stále ještě dokázal uvažovat chladně a rychle. Bouře nepřešla, jenom se na okamžik dostali do jejího oka, když před tím prošli tenoučkou vrstvou vzduchu, který se pohybuje opačným směrem, než zbytek bouře. Říká se, že tento jev lze uměle vyvolat iontovými zbraněmi, u bouři je neobvyklý a vyskytuje se jen u těch nejstrašnějších. Poručík jej nikdy nezažil na vlastní kůži, ale učil se o ní. O tom, jak protiproud v okamžiku vysaje vše, tlak prudce poklesne, snad dokonce vznikne vakuum...

Na to není čas. Za chvíli to tady bude zase a po okamžiku vysávání zase nastane doba ničení.

Popadl Martinu, kterou exhumoval z nánosů štěrku, a potácivě se rozběhl k tanku. Krev z nosu naplnila masku, tak si ji utrhl z hlavy, stejně již byla k ničemu. Jednou rukou se chytl madla na plášti tanku a přitáhl se k průlezu, který bezohledně odemkl a z posledních sil dovnitř postrčil tu povstalkyni, než se na ni sám zřítíl, ještě ne, nesmí omdlít, ještě musí zajistit průlez, a stihl to právě včas, další pokles tlaku vystřídal hrom a třesk...

Svalil se na podlahu, prskal krev, ale věděl, že když nebude konat dál, všichni zemřou. Bezohledně strhl Martině z obličeje škrálop krve a prachu. Věřila, že vrata vydrží, šla ven bez masky... Nos byl rozbitý, rty sevřené, prsty nahmataly krkavici. Tepala.

„Kyslík!“ křičel, ale věděl, že ho nikdo neuslyší, neboť hluk zvenčí byl strašlivý. Vyčistil jí dutinu ústní a strčil prst do hrdla, jak nejdál mohl. Začala zvracet, otevřela oči. Na podlahu vychrchlala prach slepený žlučí.

„Co...?“ sípala rozdrápaným krkem.

„Potřebujeme oba antiradiační sprchu, ale napřed musíš popojet tankem dál!“ řval voják.

„Kam dál?“ Její slova dílem odečetl, dílem si je domyslíl.

„Před přídí je ještě tři metry místa, honem, nebo nám ten vítr rozdrtí zád' a turbínu!“ vriskal jí do ucha.

Jako ve snách se Martina dopotácěla ke křeslu řidiče a nastartovala. Když turbína získala potřebný

výkon, popojela, dokud nenarazila do zdi. Opravdu se zdálo, že třeskot ze zádi zeslábl. Před očima se jí míhaly mžitky, vypnula motor a zvedla se z křesla. Z kabiny vylezl voják, v ruce tlakovou láhev s těsnící pěnou. Pokusil se o nějakou pantomimu, Martině došlo, že chce, aby se oba postříkali pěnou. Bylo to odporně smradlavé a návod k použití vlastně varoval před kontaktem s kůží, ale byl to jediný způsob, jak ze sebe dostat radioaktivní prach a zabránit mu, aby se rozptýlil po kabině vozidla. Ztuhlou pěnu pak rozřízli nožem a sloupili ze sebe i s kombinézou. Následovalo utření celého povrchu těla mokrou žínkou (na téhle misi už stejně nemá smysl šetřit vodou...), výplach dýchacích cest a depilace vlasů plných prachu.

Jindřich polo ležel, polo seděl v lůžku a staral se o Miladu. Údery a řev zvenčí možná trochu zeslábly a vnitřní filtry již vyčistily vzduch v kabině. Radiační výstraha měla ještě od minula urvané dráty k reproduktoru, a tak se omezila jen na němé blikání červeným světlem.

Martina, čistá, se zafačovaným nosem, holou hlavou a v nové kombinéze, si sedla na truhlík s reaktivními střelami a vzala do dlaně Jindřichovu ruku. Přistoupil voják, zapínající si kombinézu a žvýkající jódovou tabletku. Uši a nos kryl bílý obvaz, na skrání měl dlouhý odřený pruh. I jeho Martina uchopila za ruku a přitáhla na bedýnku.

A tak tam seděli, opírajíc se o stěnu vibrující pod nárazy kamenů a naslouchali řádění živlu.

Probudil se a chvílku mu trvalo, než si uvědomil, kde je. Opatrně narovnal nohu, kterou si zasedl (to ho asi probudilo) a rozhlédl se. Zářivky stále svítily, Jindřich a Milada spali ve svých lůžkách, Martina měla hlavu opřenou o jeho rameno.

Připadal si velmi zvláště. Nebylo to tím, že nedávno riskoval svůj život pro záchranu někoho jiného, koneckonců, kdyby Martina zemřela, tak...

Tak bychom se odsud nikdy nedostali, pomyslel si. Ale tak nějak cítil, že to není ten pravý důvod. V tu kritickou chvíli, kdy se rozhodoval, nepřemýšlel až tak do budoucna.

Zaplašil ty plané myšlenky a raději si pokusil představit, jaké škody nadělá bouře na zádi tanku. Byla docela dost velká naděje, že nic strašného. Krycí pancíř bude pravděpodobně promáčknutý a strhaný, ale pohonné ústrojí by mohlo vydržet. A kdyby ne, tak to prostě zase s Martinou opraví. S Martinou.

Koutkem oka pohlédl na její čerstvě oholenou hlavu. Stejně jako jemu i jí podtlak potrhá mnoho vlásečnic.

Spala, bezbranná, opřená o něj. Kolika způsoby by ji mohl nyní zabít? Ne, ještě ne. Napřed se musí dostat odsud, blíž k civilizaci. Bude i pak tak důvěřivá?

A musím ji vůbec zabít?

Voják již provizorně překlenul černou propast sebeuvědomění, ale ten vratký most se opět začal kymáčet.

Když se probudil podruhé, s údivem zjistil, že opět slyší, ale pohled na rozevřenou chirurgickou soupravu mu ukázal, že se nejedná o žádný nadpřirozený úkaz.

„Dobré ráno,“ řekla Martina, která podpírala Jindřicha. Společně se snažili chodit v úzkém prostoru kabiny. Zbrojmistr se na vojáka zaškaredil, ale nakonec se zdálo, jako by taky broukl něco jako „...bré...“

„Ráno?“ zeptal se voják a prohlédl si tenoučkou hlaveň chirurgické laserové svářečky.

„Podle palubního času pozdní odpoledne,“ pravila zrzka Milada z postele.

„Vidím, že se všem polepšilo,“ zabručel voják.

„Přežili jsme,“ konstatovala Martina.

„A stroj?“

„Zatím to vypadá dobře, ještě to musíme omrknout zvenčí.“ Jindřich se ztěžka svalil na postel a začal si vyměňovat obvazy.

„Musíme co nejdříve vyrazit dál,“ zabručel.

„Ne,“ povzdychla si Martina. „První pozici bychom možná ještě stihli, ale bylo by to natěsno. Lepší bude obětovat jeden termín a vyrazit hned k druhé pozici.“

„Nepřítel naslouchá!“ kývl Jindřich hlavou k poručíkovi.

„Nevadí. Pustíme ho až po akci.“

„Obětovat termín?“

„Hm. Stejně nemůžeme za sebou nechat ten kryt tak poničený. Už tak jsem porušila předpisy, když jsem ho použila.“

„Předpisy? Povstalci mají také nějaké předpisy?“ zeptal se pobaveně voják; Martina jen pokrčila rameny.

„Ty jsi velitelka,“ zakončil debatu Jindřich. Nechal si podat desinfekční přípravek a vymýval si rozšklebený, zarudlý vstřel, bolestivě se přitom šklebíce.

Voják snědl pár lžic koncentrátu. „Pojďme obhlédnout zád.“

Oblékli si těžké venkovní kombinézy ze svařovaných pneumatik nalepených na gumových vnitřních oblecích. Masky měly výkonný odstředivý filtr a dokonce i malou zásobu kyslíkové směsi.

Venku v krytu byla neskutečná spoušť. V rozích a pod tankem bylo naváto několik decimetrů prachu, porůznu zde byly poházené kameny. Vrata byla skutečně rozražena jen málo, díra měla necelý metr čtvereční.

„Tak za tohle mě bratři nakrájí,“ poznamenala Martina. „Ten kryt jsme původně vůbec neměli použít.“

„Bouře by jej zdemolovala, i kdybys tu nebyla.“

„To je pravda.“

Obhlídka zádě dopadla nečekaně dobře. Pancíř byl rozmačkaný jako popkorn a mezi pláty kovu byly zaražené kusy kamenů. Avšak pohonná jednotka je chráněna ještě jedním pláštěm, a ten byl nepoškozen. Také zbytek tanku vyšel z bouře celkem dobře. Horší to bylo s vybavením krytu. Strojní zázemí uložené ve výklencích betonové stěny a uzavřené těžkými ocelovými poklopy přežilo bez škrábnutí, ale terminál počítače i všechny ostatní ovládací prvky byly smeteny a rozžvýkány na padrt. Skříně a osvětlovací tělesa zmizela. Vzduchotechnika byla zanesena.

„Tak to nás čeká pár dní práce...“ povzdechla si Martina. „Ale musí se to udělat. Na tom krytu závisí i jiné skupiny.“

„No tak to abychom začali, ne?“

Byl to dlouhý den. Museli znovu utěsnit kryt, opravit vrata speciální betonovou směsí, vymést navátý prach, písek a štěrk, kompletně vyměnit vzduchové filtry, připravit novou bakteriální kulturu osvětlovacích těles...po většinu času pracovali mlčky. Martině se neustále vtírala myšlenka, zda jednala správně. Obětovala jeden termín, aby opravila tento kryt, tím možná zachránila mnoho životů svých kolegů – povstalců, na druhou stranu, kolik životů ohrozila tím, že přešla na záložní plán? A co když se jim do cesty postaví nějaká nová nepříjemnost? Další zdržení už si dovolit nemůžou! Musí se to udělat, a musí se to udělat rychle.

Voják naopak neustále přemýšlel nad tím, jak se ho asi Martina zbaví. Bylo mu jasné, že ho nemůže nechat odejít se všemi těmi znalostmi. Nebo...může? Na okamžik se hluboce zamyslel, ale pak tu myšlenku zahnal. Nemůže. Musí ho zabít, pokud není úplně hloupá, což není. *Je to hodně chytrá holka, pomyslel si. Byla by z ní dobrá důstojnice pravidelné armády...nebo i zvláštních jednotek.* Kupodivu ani na okamžik nepomyslel na to, jaká by z Martiny byla důstojnice Hradní stráže. Obyčejný člověk se přece nemůže stát členem Stráže. *A odkud jsem se vzal já? Co jsem dělal před tím, než jsem nastoupil?*

Kdo vlastně jsem? Tak přemýšlel při práci, a mozek mu z hloubi podvědomí vždy odpověděl stejně – jsi důstojník Hradní stráže.

Hrubé práce byly dokončeny a velitelka pokynula k návratu do vozidla. Napřed bylo nutno omést z kombinéz jemným smetáčkem všechen prach.

„Zvládli jsme dnes hodně práce,“ podotkl voják. „Ta bouře nás nezdrží déle, než tři dny.“

„Hm,“ vypustila zamyšlená Martina.

„Unavená?“ zeptal se voják. Přemýšlel, jestli to řekl tónem, který lidé nazývají „plný účasti a pochopení“.

„Přemýšlel jsi někdy, jestli to má všechno nějaký smysl?“ otázala se náhle Martina a pohlédla na

něj skrz průzory masky.

„Smysl?“

„Proč tohle všechno děláme. Proč se sakra takhle plahočíme Pustinou, proč pořád dokola riskujeme své životy, proč...“ odvrátila se. „Proč prostě nezdechneme. Proč se na to nevybodneme. Pak už by nás nic nebolelo...“

Máš pravdu, Martino, život povstalce nemá žádnou cenu. Pojď se mnou, přidej se k Federaci, přísahej věrnost Československu a staň se slušným občanem...tohle chtěl říct. Celá jeho bytost chtěla říct tohle, věty, které se naučil při školení v psychologickém boji, každíčkový neuron toho skvěle vycvičeného mozku chtěl začít konvertní řeč, která by možná pohnula Martinou tou správnou stranou – směrem k občanství.

Ale bylo tady něco jiného, a to se vzbouřilo. Něco, co mělo mnoho společného s jeho nově nabytým egem.

„Víš, Martino,“ začal pomalu a slova z úst lezla jen ztěžka. „Jednou...kdysi dávno...jsem byl na patrole. V horách. V Tatrách. Víš, našli jsme tam tehdy jedno úzké údolí, které uniklo zhoubě. Rostla v něm tráva...a nízké, bodavé, zelené chumáče... A byla tam voda.“ Pomalu se před ním ta vzpomínka rozjasňovala. Málem na tu dobu zapomněl, vždyť tehdy se nedělo nic, co by bylo z taktického hlediska důležité. „Bylo to moc...zajímavé. Neúčelné, ale harmonické a dokonalé.“ Voják neznal slova jako je „krásné“ nebo „pěkné.“

„Rajské údolí. Takové jsem si vždycky přála najít,“ zašeptala Martina.

„A pak jsme vyšli nad to údolí, a v tom se přihnala vichřice. Byl to silný blizzard, a my jsme se museli na místě zakopat pod led. Tři dny jsme strávili v plastovém bivaku. A pak jsem vylezl ven, abych zkontroloval situaci a uviděl jsem...“ Voják se odmlčel a jeho oči se zahleděly do dále. „Ta bouře odvála mraky. Ve vrstvě prachu a kouře vymetla brázdu čistého vzduchu a já viděl modré nebe. Modré nebe,“ opakoval, jako by nemohl věřit sám sobě. „Skoro jsem přišel o oči, ale pak jsem si nasadil ochranné hledí a díval se dál. Modré nebe a hluboko pod ním zelené údolí. To jsem viděl. A také jsem viděl svět pod horami, vzdálený, zaprášený, mrtvý, zničený. Z Tater byl ten den výhled do daleka, a já viděl krajinu smrti. Ale přímo pod nohama jsem měl krajinu života a nad hlavou modré nebe. To jsem viděl.“

Velitelce se pod průzory plynové masky leskly slzy. Pak se vrásky kolem očí stáhly do něčeho, co by se dalo interpretovat jako úsměv. „Tak pro to bojuješ...“ zašeptala. Chvilí se na něj dívala, pak se otočila a vtáhla se do průlezu.

Co to bylo za lži? ozval se ve vojákově mysli jakýsi hlas. Ty přece nebojuješ pro modré nebe a zelenou trávu – bojuješ, protože ti to přikázal prezident, tvůj pán. Bojuješ, protože musíš, protože ti nic jiného nedovolí. Protože Cejch tě nepustí.

Co to je sakra ten Cejch!?!

Vojáka najednou šíleně rozbolela hlava. Raději se párkrát zhluboka nadechl, zaplašil všechny myšlenky a vlezl do tanku.

Jindřich nedůvěřivě pohlédl na Martinu, její vlhké oči a pak na vojáka. „Stalo se něco?“ zeptal se výhružně.

„Nic, Jindro. Všechno je v pořádku. Druhý termín určitě stihneme,“ odvětila velitelka a usmála se. Ať už si o vojákových pohnutkách Martina myslela cokoliv, stejně mu na noc nasadila pouta.

Byli v Beskydech, rota pěchoty a několik vojáků Hradní stráže. Šli po stopách neonacistů, kteří se pokusili o převrat ve Federálním městě Trinec. Gardový prapor Lidové armády převrat krvavě potlačil a donutil povstalce utéct mimo přetlakovou biosféru města. Bylo jich asi padesát, první den útěku skrz Pustinu přežily zhruba dvě desítky. Ti by zřejmě zemřeli nejpozději do týdne, ale bylo nutné se o jejich skonu přesvědčit, případně je dorazit. Zabránit jim, aby dosáhli eventuálního předem připraveného stanoviště. Ale večer druhého dne se ukázalo, že všichni revolucionáři jsou mrtví, roztrhala je smečka vlků – a pak se zvířata vrhla i na vojáky. Vlci, zdivočelí psi, zmutovaní i relativně čistí, napůl šílení radiací a parazity, vedeni obrovským D-vlkem, potomkem geneticky upraveného hlídače sídel největších boháčů Evropy. Vojáci se bránili, ale v členitém terénu, a v noci...střelba, výbuchy, záře infračervených světlic, míhající se stíny... Kopce se změnilly v matnou

záři kovových stěn, sterilně čistou ocel odrážející nazelenalé světlo zářivek, každý zvuk zněl tupě a on necítil vůbec nic a to pak najednou vybuchlo v pravé peklo bolesti, jako tehdy v Rakousku, zastihly je hurrybombery OSN a svrhly na ně napalm a on byl zastříkaný od hlavy až po paty a cítil, jak se oheň propaluje dovnitř, každičký nerv ho bolel...

Probudil se prudkým šubnutím. *Klid, klid, jsi v bezpečí, to nebyla realita, jenom vzpomínky, jenom vzpomínky!* Byl propocený, spodní prádlo nedokázalo odvést tolik vlhkosti. Uvědomil si, jak mu tluče srdce. Ve ztichlém tanku se ztlumenými zářivkami se to muselo rozléhat, buch-buch, buch-buch... *Jenom vzpomínky, promíchané, dávno prožité události. Jsem v bezpečí. Musím spát.*

Znovu usnul jenom díky dechovému cvičení. Opět ho přikryla milosrdná tma.

Když překonali minové pole, naskytl se jim hrůzný pohled. Desítky lidských těl v různém stádiu rozkladu, některá napůl shnilá, z jiných ještě crčela krev, každé zabitě jiným hrůzným způsobem, všechno bezbranní, svázaní zajatci, ukřižováni, rozsekáni, upálení...na okamžik se zastavili před tou hrůzou, a toho Rudí jezdcí využili k protiútok, ale kapitán zvolal „Bodák vztyč!“ a pak šli na zteč, ne vojáci, ne lidé, rozzuření andělé pomsty bledí vztekem, a zabíjeli, sekali, pálili a on viděl mladého kluka v khaki kabátu snad o tři čísla větším, jak mává rudým praporem a přiskočil a proklál jeho hrud' bajonetem a v jeho tváři viděl jenom zděšení a strach, a bál se i on...

...a bál se jako nikdy dříve, nemohl se pohnout, exploze zavalila celý bunkr, všude byly rozdrčené kusy betonu, tmou prskaly zkratované kabely a ve vzduchu byla cítit krev a trávenina roztrhaných lidských střev a on se nemohl hnout, a vytáhli je až za tři dny...

...ale tehdy ho nevytáhli vůbec, právě naopak, ještě ho pevně drželi a šeptali si rychlé věty a zářivky zářily, nazelenalá záře se odrážela, ocelové stěny, a pak viděl schémata, vzory a slyšel slova, jejichž význam nechápal a pak necítil a nevnímal a najednou tam byla bolest, strašlivá bolest všech nervů celého těla a slyšel mluvit prezidenta a bál se, ne smrti, bál se toho, co přijde, když nezemře, a ono to potom opravdu přišlo a bylo to pravé a skutečné peklo, které si vzalo jeho duši v oblaku nekončící agonické bolesti...

„Neeeee!“ zařval a lomcoval pouty, až se mu zařezala do masa. Hlavou se uhodil do kovového stropu a to jej trochu uklidnilo.

„Co řveš, sakra?“ chtěl vědět Jindřich. Ve tmě zářila červená tečka laserového zaměřovače. Voják zrychleně dýchal. Zářivky se pomalu rozjasnily, ale on je neviděl, zíral mimo a jeho zorničky byly roztažené tak, že měl oko celé černé.

„Poručíku? Co se děje?“ zeptala se Martina. Vstala ze svého výklopného lůžka a přistoupila k vojákovi. „No tak, probudil jsi nás všechny.“ Když viděla, že to nepomáhá, naklonila se blíž.

„Pozor, může to být past, nevstupuj mi do výstřelu!“ varoval ji Jindřich, který si levačkou podepřel ruku držící zbraň. Zárodky spodního páru rukou se převálily přes obrubu postele a sevřely se, podobny dvěma velkým, zdeformovaným pěstím, což vlastně také byly. Zbrojmistr tak zaujal velmi stabilní polohu ležícího střelce.

Martina ho ignorovala. Viděl ve vojákově tváři výraz naprosté hrůzy. „No tak...“ ztišila hlas tak, aby ho neslyšel ani Jindřich – nesměl se dozvědět vojákovu přezdívkou, to by ho okamžitě zabil, a ona měla dohodu, a vůbec, nechtěla ho zabíjet, i když... „Hade...“ Škubl sebou a zorničky se začaly stahovat.

„C-co je?“ zeptal se nepřítomně.

„To se ptáme my tebe.“

„Kde to jsem?“

„Nevzpomínáš si?“

Voják se už uklidnil. Chvilíčku tékal pohledem po kabině tanku, po Martině, Miladě a Jindřichovi, který neustále mířil přímo mezi jeho oči, a pak vydechl. Spoutanýma rukama si utřel pot z čela.

Martina si všimla, že má propocenou celou kombinézu.

„Dobrá...to nic. Jsem v pořádku,“ zamumlal omluvně.

„Ale my sakra ne, vzbudil jsi nás uprostřed noci!“ hromoval Jindřich.

„Jo...jo...omlouvám se. Spal jsem a měl jsem takové představy...“

„Sny?“ užasl Jindřich. „Tebe posedly noční můry? Tebe?“

„Bojuješ na straně zla, poručíku, to se potom nediv, že tě hryže svědomí,“ řekla Milada vážně.
„Bylo to hrozné...“ zamumlal voják. Milada jen výmluvně pokrčila rameny. „Hrozné...“
„Jsou to jenom sny,“ snažila se ho uklidnit Martina. „Podívej, jak ses zranil. Musím ti to obvázat.“
Jindřich odložil pistoli, převrátil se v posteli na druhou stranu tak, aby si neležel na citlivých zárodcích, přikrývku si přetáhl přes uši a za chvíli už zase spal. Milada sledovala, jak její velitelka ovazuje zajatce, ale pak ztlumila zářivky a také šla spát.
„Sny nejsou reálné, poručíku,“ uklidňovala Martina vojáka. *To bych v životě neřekla, že budu uklidňovat největšího protivníka povstalců probouzejícího se z nočních děsů!*
„Tohle bylo reálné,“ zamručel voják.
„Ať už se ti zdálo cokoli, reálné to nebylo, vždyť se podívej, jsme stále tady, beze změny...“
„Ne ty sny,“ přerušil ji poručík. „Reálné byly ty události, které jsem v těch snech viděl. To všechno jsme zažil.“ *Boje v Beskydech, v Rakousku, proti komunistům, zával v bunkru, to všechno jsem prožil, vím kdy, vím kde, vím proč. Ale co má znamenat to... zachvěl se při té matné vzpomínce na nejúděšnější část snu. ...peklo??*
„Byly to jen sny,“ uzavřela Martina. „Tak co, usneš sám, nebo ti mám povykládat pohádku?“
„Pohádku?“
„Ach jo. Ale co, stejně žádnou neznám.“
„Usnu sám.“ Neměl náladu vyptávat se, co to je pohádka.
„No. Tak...“
„Martino!“
„Jo, vojáku?“
Chvilí přemýšlel.
„Ale nic.“
„Dobrou noc.“
„Hm.“

Následující den byl stereotypní. Milada byla sice ještě slabá, ale již jí bylo dobře, a tak vodila Jindřicha po kabině a pomáhala mu s čistěním zhnisané rány, a později zasedla do kokpitu a opravovala jeho zařízení. Velitelská věžička byla zcela zničena a její místo zakrývala izolační pěna zalitá zvenčí rychleschnoucím betonem, a její vybavení bylo nutno nahradit. Voják a velitelka opět pracovali vně tanku. Kryt byl vybaven dvojicí výkonných vývěv, a s jejich pomocí byl celý prostor brzo zbaven všech nánosů radioaktivního prachu. Zničený terminál nouzově nahrazoval elektronkový laptop s výstupem na zelené stínítko, patřící původně k jakémusi zaměřovači. Primitivní černobilá, respektive světlezelená – tmavozelená obrazovka fungovala překvapivě dobře. Velkým oříškem se ukázala sterilizace, protože osádce scházel zdroj gama záření, a nakonec nezbylo, než se spokojit s ručním zářičem UV-B paprsků.
„Tak jak to jde?“ zeptal se Jindřich, když se dvojice vrátila do tanku k obědu, a sledoval přitom ostřížím zrakem vojákovy pohyby. Ráno vnutil Martině malou pistoli, a nyní nelibě nesl, když ji v době oběda odložila.
„Dnes se naposledy vyspíme v bezpečí a pak už zase vyrazíme,“ pronesla Martina zamyšleně.
„Využijeme elektronové smršť za svítání, to zviditelní elektromagnetické anomálie okolní krajiny. Milado, budu potřebovat dálkový dozimetrický sken, budeme muset projet silně zamořenou oblast.“
„Příd'ový skener je plně funkční a zapojený,“ usmála se operátorka.
„Je bezpečné projíždět zamoření?“ zeptal se zachmuřeně Jindřich. „Jsme záplatovaní jako staré kalhoty, dokáže nás pěna odstínit?“
„Bude muset. Tu zamořenou oblast musíme projet, je to pořád ještě nejlepší volba,“ řekla Martina, ale její oči, upřené do zraků Jindřichových, říkaly něco jiného: „*Copak nám už na nějakých pár radech navíc záleží? Tohle je mise jedním směrem!*“
„Já vím,“ zabručel Jindřich. Univerzální odpověď.
„Můžeme tank postříkat baryovou omítkou, viděl jsem barel v krytu,“ ozval se nečekaně voják. Všichni na něj pohlédli, Milada s nelíčeným údivem.

„Taky nechci v noci svítit,“ pokrčil rameny voják a vrátil se ke svému jídlu, ale neušel mu Jindřichův pohled – věstil smrt.

Lžíce cinkly o čisté misky. Jindřich mlaskl a dokonce vypadal, jako by mu to chutnalo. I když je možné, že měsíce, kdy jedl jenom řasový koncentrát, v něm zabily všechny chuťové buňky.

„Dobrá, dokončíme to,“ řekla Martina a vstala od bedničky s náhradním injektorem turbíny, která jim nahrazovala stůl.

„Mohl bych vám pomoci. Už je mi mnohem líp,“ nabídl se Jindřich.

„Jsi bílý jako kaolín, Jindro,“ usmála se Martina. „Zůstaneš v tanku a nebudeš se namáhat.

Nanejvýš můžeš pomoci Miladě.“

„Dle rozkazu!“

Vysoukali se z tanku a pokračovali v závěrečných opravách. Taktická hodnota krytu nyní značně klesla, neboť přišel o mnoho ze své cenné elektroniky, ale stále byla obrovská. Had věděl, že Hradní stráž má také několik podobných tajných úkrytů, ale on sám je nikdy nevyužil. Chápal, jak je tento kryt důležitý pro povstalce a trochu se divil Martině, že opravila jenom to nejnnutnější. On sám by se vykašlal na úkol a raději kryt uvedl do co nejlepšího stavu, být na jejím místě. Neuměl si představit mnoho věcí, které by byly důležitější než tento kryt. Ale kdo ví, jak přemýšlejí povstalci...

A jak přemýšlí Martina. Neustále nad něčím dumá. Voják ji po očku sledoval. Pracovala přesně, úsporně, jako by vůbec nebyla unavena. V temné hale již zase jemně hučely ventilátory a v rohu byly položeny dvě polyetylenové koule naplněné živným roztokem a fluorescenčními bakteriemi. Voják již unaven byl. Pracoval dost těžce, a jediné živiny dostával z řas. Byl zvyklý na vysokoenergetické koncentráty a tahle celodenní práce jej vyčerpávala. Poslední věc byla oprava jednoho hydraulického válce, ale s tím se páral již dráhnou dobu. Měl na sobě jenom jednoduchou kombinézu, protože kryt byl už zase bezpečný, a ta byla propocena naskrz. Napřed zkřivená hřídel, pak zaseknutý kámen přímo na překřížení pák, a teď trhlina v hlavním válci, který je jako na potvoru vyroben z oceli, která se fakt nerada taví.

Martina již měla svou práci hotovu a nyní stála za ním a zvědavě nakukovala přes rameno, v ruce svazek konektorů, které bylo nutno zastrčit do hlavního rozvodu hydrauliky.

„Tak – a je to!“ zasyčel voják, když připlácl přes trhlinu rozžhavenou záplatu tak, že tentokrát opravdu těsnila a nejevila tendence odpadávat. „Hotovo. Konečně.“

Martina se pochvalně usmála, tanečním krokem proklouzla kolem něj a začala zapojovat kabely. Za chvíli byla hotova, vstala od skříňky a rituálně si oprášila ruce. „Tak jsme to zvládli,“ usmála se na poručíka. Její úsměv se mu líbil. Několikrát se v krytu otočila s rozpaženými pažemi, jako by tančila. Voják uklidil nářadí a přistoupil k průlezu do tanku.

„Jsem rád, že se nám to podařilo,“ pronesl. „I když je mi jasné, že až se vrátím ke svým, budu muset tento kryt zničit – pokud jej najdu.“ Jakýsi spodní tón té věty způsobil, že Martina ihned zvažněla. Zarazila se uprostřed pohybu a pohlédla na vojáka, a v jeho tváři viděla jasně napsané: „*Vím, že mě musíš zabít.*“ Zatékala pohledem směrem k poklopu průlezu – byl zavřený a zajištěný. Nikdo v tanku ji nemohl slyšet. Přistoupila těsně k vojákově.

„Já...já tě nechám jít, Hade. Nechám tě odejít...ještě před koncem mise,“ šeptala, zmatená ve svých pocitech a logických kličkách, které si sama na sebe upletla. „Dám ti kombinézu i proviant a vysadím tě dva dny pochodu od města. Nechám tě žít. Věř mi!“ S těmi posledními slovy vzhledla vzhůru, přímo do vojákových očí. Obličejem mu škulb tik, ale jeho mysl se zatřásla ještě víc. „Já, Martino...já ti věřím. A slibuji, že neudělám nic, co by mohlo vaši misi překazit, ať už je jekákoliv. Nech mě domluvit! Já vím, je to vlastizrada, ale mě nikdo nijak podrobně vyslychat nebude a...sám sobě už tu zradu...nějak omluvím. Víš, Martino – já nevěřím, že vy povstalci ten svůj boj vyhražete. Nejste jednotní, nemáte sílu, ne, nepřerušuj mě, vím, že ty tomu věříš, ale já ne a proto teď mohu povolit, protože vím, že ať už uděláte cokoli, nám tím uškodíte jenom nepatrně. Nevysvětluj mi, že se mýlím,“ šeptal horečnatě, „protože na této mé víře stojí logické zdůvodnění mé vlastizrady. Mlč!“ chytil ji za ramena. Velitelka na okamžik sklopila zrak. *Kdyby jen věděl, k čemu se chystáme, co strašlivého vezeme v tanku! Ne! Musím být silná...ale...už nemůžu! Nemůžu*

dál!

„Nebudeme o tom mluvit,“ pokračoval voják. „Za pár dní, když určíš, se rozejdeme, třeba v noci, aby o tom nevěděl Jindřich, rozejdeme se a už se nikdy nevidíme, požádám o převelení k expedičním sborům v Rakousku, abych...abych náhodou...“ *Abych náhodou nemusel jít zabít tebe.* Chytla se jeho paží a pohlédla mu do očí. Chvilí tak stáli, věděli, že se právě dohodli, že oba právě zradili svou stranu z důvodů, které ani jeden z nich tak úplně nechápal, ale nevadilo jim to, bylo to pro ně jediné správné řešení. Budoucnost byla naplánovaná, ale jenom Martina věděla vše, aby si ji mohla vykreslit v těch správných barvách. Byly to odstíny černé.

„Hade...“ zašeptala téměř bezhlesně.

„Ano?“ také šeptal, a v hlase již neměl pokus o emoci, ale skutečný soucit.

„Já se bojím.“

Ticho. Tma.

„Čeho?“

„Že...že...“ slova ji vážla v křečí staženém hrdle. O tomhle nikdy nemluvila, s nikým, věděla, jak tahle mise skončí už když se hlásila, ale tehdy to bylo daleko v budoucnosti, nejisté, zastřené mlhou ideálů. „Smrti!“

Ticho. Ticho. Třásla se. Styděla se.

„Já taky,“ pronesl Had tak potichu, že by to neslyšela, být o půl metru dál. Přiznal svou slabost? Ne, naopak. Martina v něm našla svou oporu, snad, odvážila se doufat... *Před ním nemusím stát v pozoru. Před ním nemusím být silná, statečná povstalkyně hrdá na svůj úkol.* Přikročila blíž, možná se jí jen podlomila kolena.

„Hade...“

Objal ji. Propocená kombinéza studila na rozpáleném těle.

„Neříkej mi tak!“ Nenáviděl sám sebe za to, co v minulosti provedl, nenáviděl to jméno, nenáviděl Hradní stráž, nenáviděl prezidenta!

Přitulila se.

„Jak ti mám říkat?“

„Jinak. Třeba...třeba Marek.“ Nevěděl, jak ho to jméno napadlo. Prostě tu bylo. Nikdy žádného Marka neznal.

„Marku...“

Voněla tak silně, až se mu točila hlava. Nevěděl co to vlastně dělá.

Vlastně věděl. Věděl to tak dobře, že mu to do hlavy nemohl nasadit žádný výcvik. Žádný rozkaz. Žádná škola. Tohle vycházelo z něj, z té hlubiny, kterou odhalil v samotném středu poručíka číslo 157.

Přivinul ji k sobě a políbil na oholenou hlavu.

Co to dělám?! Zešilela jsem?

Asi ano.

Zvrátila hlavu, našla jeho rty a políbila jej.

Nepřemýšlel. Celá jeho mysl, rozvážně budována jako precizní systém, se rozvrátila strašnou silou zevnitř. Byl jako v horečce, jako zvíře, neměl žádnou minulost, neměl žádnou budoucnost, přestal myslet ve slovech a diagramech, líbal její rty, neuměle, ale hladově, poprvé, naposled, to bylo jedno. Všechno bylo jedno. Nedokázal si pomyslet ani to slovo *šílenství*.

Objímali se a líbali, její ruce ho hladily po zádech, i přes kombinézu cítila jeho jizvy, on ji tiskl k sobě a drtil její boky, pustila ho a zvedla ruce, objala jej kolem krku, jemné prsty, jež by kdysi slušely masérce, a jež byly v tomto století odsouzené k obsluze precizních dalekonosných zbraní, jej laskaly na uších, pak sjely po šíji a pronikly pod přiléhavý límec kombinézy, na jeho široká ramena a svalnatá záda.

Odtrhla svá ústa, aby se nadechla, aby na něj pohlédla. V tom okamžiku věděla, že zemřou. Věděla, že smrt je za dveřmi, že si pro ně přijde, že ji neuniknou, že už nezáleží na tom, co podniknou, už nezáleží na ničem. Mají možná pár hodin života. A bylo jí to jedno.

„Chci tě,“ naznačily její rty do tmy oslabené jen slabou září bioluminiscenčních koulí.

Přitiskl své popraskané rty na její krk, líbal ji, sestupoval stále níž; tmu protl ostrý zvuk zipu,

hladila ho jemně po prsou, tlačila se k němu a on k ní, jediným prudkým trhnutím rozepnul její kombinézu, ze které se ladným pohybem vysvobodila. Její bílé tělo odráželo namodralé světlo. Hladil její ňadra, líbal ztvrdlé bradavky, ona z něj zatím svlékla jeho kombinézu. Krev šumící v uších, buchot srdcí, rychlý dech...položil ji na zem a lehl k ní, okamžitě ho objala pažemi i stehny. Nebylo to snadné, koneckonců pro oba v podstatě prvně, ale milovali se s divokou vášní odsouzených k smrti, a když skončili, zařala Martina ruce do Hadových zad, až se jí kolem nehtů objevily kapičky krve, přitiskla svou tvář k jeho a rozplakala se.

„No konečně!“ přivítal je Jindřich. „Ale vám to trvalo, už jsem se bál...“ Nedořekl, ale výmluvně upřel pohled na vojáka.

„Jak jsme na tom se sprchou?“

„Třicet litrů vody a filtr vydrží ještě tak tisíc litrů,“ hlásila Milada.

Martina pokývala hlavou. „Za sedm hodin vyrazíme.“

Tu noc se vojákově zdály nějaké sny, ale byly mlhavé, neurčité a prosty emocí a ráno se probudil svěží. Se zavřenými víčky hodnotil situaci a poslouchal, jak se posádka připravuje k jízdě. Věřil Martině. Nevěděl, co si má myslet o včerejšku, a tak o tom prozatím moc nepřemýšlel, ale věděl, že ona ho pustí. Mají dohodu, a oba ji splní. Ale jak se zbavit neustálé kontroly ze strany Jindřicha? Ucítil vibrace, jak turbína přešla na vysoký výkon, pak další vibrace a slabý hukot – odsouvání dveří krytu. Otevřel oči a vstal – včera večer ho nikdo nepřipoutal, Jindřichovi se zase zvedla teplota a usnul s pistolí v dlani.

„Radiace pět set, éem smog přes tři sta!“ hlásila Milada. Had nenápadně nakoukl do kokpitu. Martina seděla na místě řidiče a pozorně sledovala vakuovou obrazovku – pohled na zad'. Miladin bledý obličej zářil zeleně a modře od monitorů jejího provizorního sídla. Jindřich seděl ve svém křesle a se sluchátky na uších kontroloval frekvence.

„Tak jdeme na to!“ zavrčela Martina. Vibrace trupu zesílily.

Ted' zjistím, jak dobře jsem ten kombodiferenciál opravil!

Písečný tank sebou trhl a začal pomaloučku vyjíždět ven. Jindřich aktivoval elektronické stínění kanálů a pozorně sledoval radio. Milada si na všechny obrazovky vyvolala rozdělený obraz okolí a vystrčila z pancíře senzory, které až dosud přežily.

Ted' si mě nikdo nevšímá!

Voják se vrátil dozadu a porozhlédl se. Posádka zde neměla moc soukromí, jedině sprcha důmyslně kombinovaná se sklopným záchodem se dala oddělit od prostoru kabiny, ve které byla hlavně čtyři lůžka a pak velké množství krabic s municí, náhradními díly, elektronikou, potravinami. Had věděl, že dále ve vozidle je ještě jedna komora, do které se dá protáhnout i z kabiny, ale spíš se tam leze zvenčí. Nevěděl, co je uvnitř, ale hádal to na vodu a palivo. Naproti průlezu ven visely čtyři silnostěnné kombinézy s maskami a dýchači, čtyři tenké kombinézy s jednoduchými gasmaskami. Osobní věci tady vlastně ani nebyly, jen Milada měla na lůžku pověšený stříbrný křížek. Dvě bedny s erpégéčky, jedna krabice obsahující dvě karabiny, bedny, bedny, bedny...

Svou kombinézu našel poskládanou pod svým lůžkem, za bednou se zápalnými granáty.

Šedomodrý komplet, pískově zbarvená protiradiační kombinéza, přilba. Neodvažoval se vyzkoušet elektroniku, teď, když Milada kontroluje veškeré EM pole. Dále tam byla jeho pistole i s municí, čutora s vodou a dvě potravinové dávky, geiger-müllerův počítač částic. Přikývl, zkontroloval, zda ho nikdo nesleduje, a přidal do kapes několik zápalných granátů.

„Zavírám vrata,“ ozval se Jindřich.

„Výkon triadvacet procent. Vysouvám periskop,“ ucedila Martina. Její mysl byla vrcholně soustředěna. Dostat se sem nebylo těžké, z té strany vedla dobře prozkoumaná cesta. Ale nyní musela překročit *spálenou zemi* novou trasou, s minimem přístrojů. Venku byla tma, ale reflektory nezapnula.

„Tak...?“

„Už to začíná!“ hlásila Milada. „Sluneční korona...“

V té chvíli narazil do magnetosféry vysoko nad Evropou proud slunečního větru, až doposud stíněný zakřivením planety. Proud nabitých částic byl sveden siločárami magnetického pole – před Válkou by směřoval k severnímu a jižnímu magnetickému pólu. Ale zbraně totální destrukce pokřivily i tuto vlastnost planety a mnoho siločár se stácelo a protínalo povrch Země. *Spálená země*. Místy dosahovalo zborčené pole hodnot v řádu desetitisíců Tesla. Takové pole z člověka vysálo všechny hemoglobin. Takové pole dokáže ohýbat světlo.

Krajina před Martinou, tmavá, jen místy mdle světélkující radiací, se změnila. Těžko postřehnutelná, ale životně důležitá změna. Některé stíny zmizely, jiné se prohloubily. Jinde se světlo tak nějak zvláště lámalo...

„Jedeme!“

„Pánbůh s námi,“ ucedil Jindřich a vypnul radio.

Písečný tank vyrazil vpřed. Minul Lubošův hrob a směřoval dál.

„Teplotní anomálie vpravo, třicet metrů, difference tři sta stupňů!“ hlásila Milada.

„Na druhé hodině, je to průduch,“ upřesnil Jindřich.

„To zvládneme. Nalevo se něco leskne.“

„A máme to tady! Radiační smršť se opřela do matičky Země...“

„Jsme zádí k východu...“

„To je dobře, proud elektronů mimo měřitelné hodnoty.“

Slunce se ukázalo nad obzorem a osvítilo Pustinu. Spálená země byla mrtvá, zničená. Ale ve vzduchu se místy něco lesklo, jinde se obraz divně vlnil a lámalo... Vypadalo to, jako by v prostoru byly pověšené tabule dokonale průhledného křišťálu. Pozorovatelné byly jenom hrany a ohyby. To byla ta místa, kde se prostor bortil tak, že změnil i dráhu světla. Na jiných místech nebyl tak silný, ale to nevadilo, neboť co nedokázalo otočit foton, stále ještě mohlo zabít člověka. A pak tady byla ta místa, která fotony ani nepouštěla pryč. Miniaturní černé díry, nebo tak něco. Nikdo se to nikdy nesnažil prozkoumat. Nebo aspoň nikdo takový nežil.

„Pozor, před námi prudce klesá hladina radiac-eeééé!“ zaječela Milada, když v tanku prudce poklesla tíhová síla. Na pár okamžiků zavládl téměř stav beztlíže, ale vozidlo anomálii překonalo a uhánělo dál. Martina musela využít několika minut po svítání, kdy jsou anomálie nejlépe vidět, a tak spěchala.

„Pokud by to někoho zajímalo, vnitřní senzory hlásí vše v pořádku,“ ozval se voják. Jindřich jen vztekle zavrčel, ale neodtrhl oči od periskopu.

Jeli celý den. Občas trefili několik podivných anomálií, ale měli štěstí, nic vážného, jen Milada přišla o několik senzorů. Hodnoty vnějšího zamoření pomalu klesaly. Když zapadlo slunce, Martina zastavila a unaveně se svalila do křesla.

„Tak z nejhoršího jsme venku,“ pravila mdle.

„Pojedeme přes noc?“ zeptal se Jindřich.

„Můžu řídit,“ nabídl se voják.

„Ne,“ rozhodla Martina. „Vezmeme si všichni tabletky a na tři hodiny se pořádně prospíme. A pak pojedeme celou noc a den.“

„Našla jsme příjemné parkoviště kousek odsud,“ vzhledla Milada od obrazovek. „Pod skalním útesem, v údolí. Všude okolo kovové trosky z před války.“

„Jedem tam,“ řekla Martina unaveným hlasem a znovu přitiskla obličej k periskopu. Tank se ztěžka naklonil dopředu a sklouzl pod pochybnou ochranu pískovcového útesu.

„V okolí všude klid,“ oznámil Jindřich.

„Spát, a honem. Máme málo času,“ rozhodla Martina.

Tři hodiny uběhly jako voda. Voják se probudil už za jízdy, připoutaný k přírubě, jako obvykle. Trojice v kokpitu mlčela, jen turbína temně hučela kdesi v hloubi stroje. Monotónní hukot uspával. Uložil se pohodlněji a upřel oči do stropu. Přemýšlel. Nebyl si jistý tím, co vlastně cítí k Martině, nebyl si vůbec jistý ničím, co cítí, ale byl si jist, že *něco* cítí, a již to byl velmi zvláštní pocit. Přinutil se odtrhnout myšlenky od tohoto tématu. Nyní je důležité utéct. Nevěděl sice, kde přesně je, ale přibližnou představu měl. Blížili se do relativně civilizovaného území, respektive do území,

kteřé má pod kontrolou Československá lidová armáda. Je zde několik základen pravidelného vojska a také zbraňové výzkumné ústavy a zkušebny. Terén je dobře prozkoumán a případné anomálie označeny.

Jestli uteče tady, má velmi dobrou šanci. Na druhou stranu, jaká je šance povstalců, že proniknou skrz tuto oblast? Proniknout dovnitř dokáží, ale skrz? Ne – cíl jejich mise musí být zde. A protože jich je jen pár, nejde o útok. Spíš se pokusí infiltrovat jakousi základnu a něco ukrást.

Takže mám nejdříve několik hodin!

„Za dvě hodiny svítá,“ oznámila Milada. „Magnetosféra je dneska v lepší kondici než včera a také jsme již mimo *spáleniště*, takže to nebude tak tvrdé.“

„To je dobře, zád'ová kamera už...“

„Pozor! Na čtvrté hodině! Nějaký pohyb!“

„Cože?“

„Inerciální detektor pohybu měl kontakt, ve vzdálenosti asi tři sta metrů.“

„Takhle blízko federálních pevností?!“

„Žádná aktivita ultrakrátkých vysílačů, velitelko.“

„Vojáci by nás už hlásili.“

„Možná šlo o omyl, nebo náhodný sesuv půdy...“

„Trocha opatrnosti nám neuškodí. Milado, kde máš nejdékonnější senzory?“

„Na levé straně mi ještě zbyl termoskener s vysokým rozlišením.“

„Udělám otočku, tak sleduj.“

Písečný tank se začal otáčet o tři sta šedesát stupňů.

„Nějaká stopa?“

„Něco jako by tam bylo, ale je to rozdíl jenom o desetiny stupňů.“

„Mno...“

„Laser!“ zařval Jindřich.

„Stínění!“

„Připraveno – odkud to jde?“

„Zprava!“

„Nouzový výkon!“ Turbína ze rozječela na vysoké obrátky, tank s trhnutím zrychlil.

„Laserový zaměřovač v červeném spektru. Zřejmě součást protitankového zbraňového kompletu.“

„Ultrakrátké vlny pořád nic?“

„Ne.“

„Tak buď jedou na vlastní pěst, nebo to nejsou vojáci. Zkusíme jim ujet!“ Martina dokončila otočku, Milada ztuhla s prstem nad červeným tlačítkem EM aktivního štítu.

„Vypněte co nejdé přístrojů, už netěsníme,“ varoval Jindřich a sám pozhasínal nějaké kontrolky.

„Tepelná stopa!“

„Raketa!“

„Odpaluju štít!“

„Držte se!“

Vozidlo sebou trhlo v úhybném manévru. Laserový paprsek se úporně držel na jeho pancíři, a reaktivní střela se navigovala podle jeho odrazu, ale pak vletěla do elektromagnetického pole, které spálilo její elektroniku. Tank opět zahrnul, avšak raketa nyní již nereagovala, letěla přímo a explodovala po dalších sto metrech. Písečný tank odklopil část pancéře na zádi a vysunul lafetu se spřaženými lehkými kulometry.

„No bezva, další senzory jsou v hajzlu,“ láteřila Milada.

„Mám toho bastarda,“ ucedil Jindřich a vypálil dávku. Neopatrný raketometník snažící se vyslat další střelu udělal salto vzad.

Voják vzadu v kabině se potil. Turbína ječící ve vysokých obrátkách hrála pěkně, a k tomu se ještě přidaly kondenzátory EMP, které v okamžiku výboje zvedly vnitřní teplotu o dvacet stupňů.

„Naše poslední zbraň kupodivu funguje,“ cedil skrz zařaté zuby Jindřich a snažil se zád'ovým dvojčetem střílet přes tank směrem dopředu, a ještě navíc za písečný přesyp. S využitím horních úhlů měl počítač trochu potíže, a tak střelec odhadl balistickou křivku z hlavy a poslal tam dávku.

Ale nepřítel byl také vyzbrojen. O pancíř zabubnovaly první střely z automatických zbraní.

„Pěkný kravál,“ zadumaně pronesl voják a natáhl se, jak nejdál mu pouta dovolila. Špičkou nohy zachytil krabici s nějakým náradím a přitáhl si ji.

„Dostal jsem dalšího,“ pousmál se Jindřich. Pod kombinézou se mu vlnily zárodky druhého páru rukou, po tváři stékal potůček potu.

„Pozor! Jsme na dostřel erpégéček!“

„Pokusím se jim ujet – do háje! Jsou i před námi!“

Hasák se v roli páčidla osvědčil, pouta praskla. Do pancíře zabubnovala další dávka. Voják se osvobodil. *Ted' mám možná poslední šanci!*

„Otočím se doleva, pokrop je trochu!“

„Velitelko, kontroluj teplotu turbíny!“

Poručík se oblékl rychle jako snad ještě nikdy v životě. Potraviny a vodu nacpal do velkých kapes vnitřní kombinézy, granáty a geiger vložil do protiradiační kombinézy. Sepnul přezky a opásal se pistolí. Pak vzal jednu karabinu a potěžkal ji. Byl to předválečný model firmy Enfield, těžký, užívající nízkovýkonnou munici. Něco takového nepotřebuje. Má svou pistolí.

„Pozor napravo! Už nás zase zaměřují laserem!“

Nejvyšší čas něco dělat!

„Obracím napravo. Máme ještě štít?“

„Ne – došla šťáva.“

„Pozor!“

Dvěma kroky po nahnuté podlaze vystoupil voják č.157 z kabiny, trhnutím otevřel poklop průlezu a s odrazem vklouzl dovnitř.

„Co se to děje?“ slyšel zevnitř křičet Miladu.

„Ta svině utekla!“ řval Jindřich. Had otevřel vnější poklop a po hlavě se vykulil ven, na pancéř vozidla. Na uvítanou ho zasáhla odražená kulka, ale plastová kombinéza si s ní poradila. Průzor helmy kompenzoval světelné podmínky, ale i tak světlo mimo tank vojáka oslepilo. Po paměti za sebou zamkl poklop, odrazil se a skočil.

„Utekl!“ křičel Jindřich.

„Uzavři poklop a vrať se na stanoviště! Potřebujeme tě! Sakra!“

Srdce bušilo v uších a na jazyku se usadila pachův vzduchu sterilizovaného speciálními filtry.

Adrenalin v žilách, pistole v ruce. Opět v boji!

EM senzor jej upozornil na dva bojovníky obsluhující laserový zaměřovač po pravici. Poklekl a zamířil svou čezetou. Přílbové hledí přiblížilo cíl, současně zaměřilo tritiový bod mušky pistole a následně spočítalo trajektorii střely s přihlédnutím ke zrychlení, gravitaci a hustotě prostředí.

Výrobky České zbrojovky, s.p. nejsou dokonalé – ale nemají k tomu daleko.

Dva výstřely práskly těsně za sebou, současně se zasvištěním vypuštěné reaktivní střely. Ale raketa nebyla naváděná, padlý bojovník svým tělem překryl zaměřovač, a Martina dokázala těžké vozidlo ještě jednou přinutit k akrobatické zatáčce. Na svém termoskenu voják viděl, jak se tank přehřívá.

„Zpomal, Martino. Já se o ně postarám,“ řekl Had. Mohl ji kontaktovat radiem, ale nevěděl, kdo všechno ještě poslouchá – a také by tak sám sobě dokázal, že...

Zaplašil ty myšlenky. Cíl: Ochránit písečný tank. Eliminovat útočníky. Odpoutat se od povstaleckého tanku. Přežít. Najít základnu federálních sil.

O dalším se rozhodne až potom.

V zásobníku čezety je ještě patnáct mikrorážových beznábojnicových nábojů, a nepřátelští bojovníci si Hada již všimli.

„Sss-ss-ssss!“

Výstřel! Výstřel! Výstřel! Nepřítel měl na sobě předválečné neprůstřelné vesty, padesát vrstev obyčejného kevlaru. Vojákova bitevní zbroj z kompozitů a fullerenu...

Ale dnes ji na sobě nemám!

Skočil za terénní přeliv právě včas. Nalevo od něj se postavili dva vojáci s útočnými puškami v

rukou, ale povstalecké vozidlo již opět točilo a Jindřich s lehkým kulometným dvojčetem nezaváhal. Voják vyměnil pistoli za zápalné granáty a několik jich vrhl do okolí. Terminex se rozlil do suché půdy a změnil kus pouště v planoucí peklo, které spolehlivě bránilo zraku i termo či infraskenerům. Had přepnul na ultrazvuk. Opět jedna z technologií, které má kromě vlády již pouze OSN.

Vzal si jednu útočnou pušku z rozbitých rukou padlého a za šerpu s dozimetrem zasunul několik náhradních zásobníků slepených izolačkou do „rohlíků“. Zbraň byla velmi neobvyklá, sovětský AV, ale padlý bojovník na sobě neměl žádná výsostná znamení. Podivné.

Skupinka nepřátel obešla oheň, a vepředu se také kdosi pokoušel odříznout tanku ústup. Čas na válku!

Následujících patnáct minut se Had opravdu snažil. Dlouhým poleháváním v poutech a špatnou výživou jeho fyzická dost utrpěla, na sobě měl cestovní, ne bojový oděv, hormonální rovnováha jeho těla byla narušena, chyběly mu některé senzory, kouřové granáty a podobně, už vůbec nehledě na drobný fakt, že nepřítel bylo docela hodně. Od eliminace všech protivníků upustil, ale podařilo se mu otevřít v nepřátelské uzávěře díru, kterou tank unikl z obklíčení. Jindřich by jej jistě rád oddělal, ale Martina mu to zřejmě nedovolila – nebo mu již došla munice pro dvojče.

Sklouzl po duně na její úpatí a zhluboka oddechoval. Termosken ukázal malinkou prasklinku na rozžhavené hlavni jeho zbraně a zbývaly mu poslední dva zásobníky. Písečný tank před chvílí zmizel v údolí za kopcem a otřesený nepřítel se začínal reorganizovat. Tma noci již přešla v bělavý příslib svítání a praskání geigerova počítáče bylo slyšet nepříjemně nahlas. Za pár minut vyjde slunce a země se změní v radiační peklo, respektive v o něco silnější radiační peklo.

Měl by se vydat na pochod.

Hloupé bylo, že mu nějaká kulka ustřelila podpatek boty. Drobnost, ale na dlouhém pochodu opravdu otravná. A navíc v zápalu bitvy si neuvědomil, že protiradiační kombinéza není záruvzdorná – naštěstí na to přišel dřív, než skutečně tím ohněm proběhl. Ale přišel o maskování, kombinéza byla poseta puchýři a zčernalá žárem.

Vykoukl přes dunu. Nepřítel posbíral své mrtvé a stáhl se. Je nepravděpodobné, že by ozvěny přestřelky zaznamenaly vládní seismografy, ale lepší neriskovat. Co to říkala Martina těsně před tím, než to vypuklo? „Tak blízko vládních základen?“ Hmmm...

Sluneční pouť po obloze Střední Evropy se chýlila ke konci. Svět pod pokličkou mraků z prachu, dýmu a popílku se zešeřil. Poručík Hradní stráže číslo 157 se zastavil na své pouti, geigerem proměřil své okolí a pak rozepjal svou protiradiační kombinézu, aby z prázdné čutory vysál poslední kapky vody. Zapojil čturu přes ventil své přilby a snažil se z nádoby vyrazit ještě nějaké vlhko. Když uslyšel lidský hlas, překvapením sebou trhl.

„Identifikace!“ zadrněla sluchátka. Na přilbovém hledí se objevily údaje o radiovém spojení. Na ultrakrátkých frekvencích. Vláda.

„Zde Hradní stráž – číslo jedna pět sedm!“

„Nemáte autorizaci k pobytu v této oblasti.“

„Vím. Byl jsem sestřelen nad Pustinou.“

„Ověřuji. Čekejte.“

Na několik sekund bylo ticho. Voják se pokoušel odhalit pozici hlídky, která ho objevila, ale marně.

„Vaše identifikace potvrzena. Posíláme pro vás vrtulník, zůstaňte na místě.“

S těmi slovy se z šedivých mraků vynořil taktický bitevní letoun a v širokém oblouku zkontroloval vojákovou pozici i vizuálně, načež opět vystoupil do vyšších vrstev atmosféry. Voják vždy letcům záviděl jejich svět zářivého slunce vysoko nad mraky...na druhou stranu, letci také chytali mnohem více záření.

Tlukot rotorů pomalu utíchal. Pozemní personál již přibíhal, aby stroj ukryl pod nízký, ale široký stan z kamuflované folie. Voják byl zabalený v jiné folii, která mu znemožňovala pohyb, ale hlavně chránila jeho okolí před případnou radiací z kontaminovaného oděvu.

Na nic se ho neptali, jen z něj dva muži v ochranných kombinézách sundali oblečení, na citlivá

místa jeho těla nasadili ochranné masky a pak z něj ofrézovali několik mikronů tlustou vrstvu pokožky. Následovala koupel v desinfekčním roztoku, pročištění trávícího a dýchacího traktu, výtěry ze sliznic, rentgen, tomografie, odběry krevních tekutin a desítky dalších nepříjemných, ale zcela standardních a nutných opatření. O několik hodin později již voják číslo 157 ležel napůl ponořen ve fyziologickém roztoku a diktoval svůj report do malé kamery, zatímco mu jiná malá kamera snímala sítnice. Byl to report jednoduchý, krátký a stručný. Toto byla armádní instalace, ale nad Hradní stráží neměla moc ani armádní rozvědka. Později si Hada vezmou do parády jeho nadřazení, ale to již bude pozdě...*to již bude Martina daleko odsud!*

Jakmile dokončil svou zprávu, byla mu podána sedativa a on se mohl konečně pořádně vyspat.

Hukot turbín bránil jakékoliv případné konverzaci uvnitř vrtulníku. Ne že by někdo měl chuť konverzovat. Palubní technik se raději díval kamkoliv jinam, než na druhého cestujícího. Poručíku č.157 to vyhovovalo. Neměl rád, když na něj ostatní tak civí. Ucucával energetický nápoj a přemýšlel.

Šlo to rychle. Velitelem základny byl statný plukovník s hustými licousy a když před něj Had nastoupil, čerstvě vyspaný, oholený, v poněkud těsné uniformě ČSLA, vzal to pěkně zkrátka. Rozkazy přišly ještě v době, kdy byl Had na cestě na základnu. Voják na okamžik zahlédl složku nekvalitních počítačových výstupů, plnou grafů a tabulek, a pak přišel čas na překvapení. Prezident se nachází poblíž a přeje si s Hadem osobně promluvit.

Bylo to zvláštní. Voják samozřejmě věděl, že prezident Česko-slovenské federativní republiky není žádný strašpytel a občas se vydává i do terénu (samozřejmě s patřičnou ochrankou, neboť to není ani žádný hlupák), ale ještě nikdy se s ním takto nesetkal. Všechna dřívější jednání se uskutečnila v prezidentově pracovně, Had na sobě měl slavnostní uniformu...

Nyní byl oblečen do kompletní bitevní kombinézy důstojníka ČSLA. Ze své dřívější výstroje si ponechal pistoli, geiger a samozřejmě přilbu. Na pistoli si zvykl, přilba byla lepší, než modely obyčejné pěchoty a geiger...by se třeba mohl hodit.

Náramkové hodinky, které dostal od doktora, pípaly, a současně se v okýnku objevil název léku, který si musí vzít. Medici u něj našli několik desítek infekcí, zvýšené hladiny jedné látky a snížené hladiny látek jiných, a také si ze svého výletu přinesl lehkou nemoc z ozáření. Krabičkami s tabletkami a pneumatickými injektory byly nacpané tři ze čtyř velkých kapes kombinézy.

O dvě tabletky, jednu pomalu rozpustnou kapsli a jedny kapky do očí později helikoptéra přistála na místě označovaném jako „pokusná oblast 14 – g“. Podle plukovníkových slov zde prezident měl sledovat zkoušku nového typu automatických dekontaminačních strojů. Na rozdíl od starších modelů tyto byly vybaveny tříhlavňovým rotačním kulometem a krom radiálního štítu byl instalován také štít balistický. Vskutku užitečný pomocník dekontaminačních týmů.

Had vystoupil a rotor vrtulníku se opět roztočil. Vysoko na nebi přeletěl taktický bojový letoun...možná ten samý...

„Poručíku, tudy!“ oslovil Hada voják Hradní stráže v béžovo-hnědé pouštní maskovací kombinéze. Hadův displej jej identifikoval jako seržanta číslo 697. Znal toho muže velmi zběžně. Mladý, modrooký, trochu nervozní pokud jde o předpisy, ale nelítostný a vytrvalý v boji.

Oba muži přešli do pokusu a zamířili mezi vysoké terénní vlny. Minuli několik hlídek a také dva strážce v nejtěžší bitevní kombinéze, s laserovými puškami v náručích. Netrvalo to dlouho a před Hadem se otevřelo mělké údolíčko, v jehož středu stála betonová kupole předválečného bunkru. Kupole byla zasažena taktickou nukleární střelou, její povrch byl zborcen a radiace uvnitř byla příliš vysoká, než aby se tam mohl odvážit jakkoliv dobře chráněný člověk, zvláště když nebylo jisto, zda uvnitř vůbec je něco, co by ospravedlnilo riziko. Opodál bunkru postávala dvě béžovo-hnědě flekatá štábní bojová vozidla a pár vojáků Hradní stráže. Dále zde byli přítomni tři technici, neohrabaně se pohybující ve svých zářivě oranžových kombinézách, a několik politiků. Společnost jim dělala dvojice mužů ve vyspělých armádních oblecích, zřejmě generálové z ženijní divize. Hadův taktický systém mu poskytl údaje jen o některých osobách. Jeden z přítomných však v hledí zářil jasně a Had věděl, že kdyby se ho pokusil zaměřit, systém by selhal. Nepotřeboval ani

zvýraznění, aby jej poznal. Byl to prezident. Velitel. Ten nejvyšší. Had věděl, cítil do morku kosti, že pro něj neexistuje žádná vyšší autorita.

Pohyboval se sebejistě, ačkoliv byl oblečen do něčeho, co bylo spíš zhmotněním vědecké fantazie, než skutečným technickým výrobkem vzešlým z rukou lidí. Kompozitový plast-keramický exoskelet byl vybaven servomotory a autonomní gyrostabilizací. Byl neprůstřelný, absolutně. Samozřejmě, přímý zásah těžkou zbraní by tělo uvnitř asi nevydrželo – rozhodně ne v celku – ale mezi pracovní povinnosti prezidenta republiky zastavování balistických střel vlastním tělem ani nepatřilo. Oblek odstínil veškerou radiaci, a to včetně neutronového záření, ačkoliv toto tvrzení Had považoval za pouhou legendu. Oblek měl charakteristiku STEALTH pro radiové i zvukové vlny a nevyzařoval žádné teplo. Pancéř byl potažen vrstvičkou průhledného plastu obsahujícího tekuté krystaly, které změnou své velikosti měnily barevnou charakteristiku oděvu. Chameleonské maskování, i když toto bylo, na rozdíl od plazích pigmentoforů, poněkud náchylné na teplo a elektromagnetické rušení. Přes tuto maskovací vrstvu byla přetažena jiná, z rubínového skla. Byly do ní vyfrézované miriády drobných vrypů a hran, jejichž rozměry se pohybovaly v řádu vlnových délek viditelného světla. Světlo se na nich lámalo a ohýbalo, a následně se opět skládalo, odečítalo a interferovalo, takže vytvářelo cosi jako ochranný hologram. Prezidentův oblek postrádal ostré obrysy. Vypadal spíše jako velký flek v barvě pouště. Bylo nemožné identifikovat jakékoliv podrobnosti či zahlédnout vnější zařízení, byla li ovšem nějaká. Za snížené viditelnosti prozrazoval prezidentovu přítomnost pouze stín, a i ten byl rozpitý a slabý.

Prezident se odvrátil od svého společníka a vzápětí éterem zahlaholil jeho hlas.

„Vida, poručík 157, rád vás vidím!“ Bylo velmi obtížné odhadnout z hlasu prezidentův věk. Oficiální údaje hovoří o půl století, ale Had věděl, že i když tento muž vizuálně vypadá na méně, jeho vědomí obsahuje zkušenosti svědčící o věku větším. Nyní podal Hadovi pravici a současně se levačkou dotkl jeho přílby. Hadův počítač zaznamenal taktilní připojení, načež obdržel velmi dlouhý a složitý kódovací klíč. Nyní si mohl prezident se svým oblíbencem promluvit bez obav. Prezidentovy kódy byly generovány kvantovými počítači, a ty se ve střední Evropě nevyskytují od doby, co byla Vídeň smazána neutronovou pumou.

„Pane, musím oznámit nesplnění své mise,“ řekl Had bezbarvým hlasem.

„Ano, byl jsem vyrozuměn o havárii vašeho letadla. Měl jsem za to, že jste zahynul.“

„Měl jsem štěstí, nicméně zbytek posádky je opravdu mrtvý.“

„Nyní je to již uzavřená kapitola. Tu věc s povstáním vyřešil kapitán číslo osmdesát šest, bohužel se na místo dostal s politováníhodným zpožděním.“

„Došlo k narušení bezpečnosti republiky, pane?“

„Naskutku ano. Ale povstalci nebyli dost rychlí, aby využili svých trumfů.“

„Kapitán 86...“

„Byl zabit. Když shledal, že se povstalci zmocnili optoiontové zbraně, použil svého vysílače, aby na sebe upoutal pozornost útočných letadel OSN.“

„Zbraň byla ztracena?“

„Bohužel. Bude trvat dlouho, než vyrobíme novou.“

„Pane, chtěl bych odčinit toto selhání a prosím o převelení do útočných oddílů.“

„Neberu to jako selhání. Ta bouře zkřížila nejenom tyto plány, poručíku...ano, počasí bohužel ovládat neumíme. Zatím.“

„I přes to, pane...“

„Vaše zařazení zůstává beze změny. Naše lidová armáda dokáže uchránit vlast před agresory i bez oné futuristické zbraně. Jste nejlepší, Hade, a já vás potřebuji zde!“ Prezident věděl o poručíkově přezdívce, i o tom, že on je jediný člen hradní stráže, který má přezdívku. Občas ji používal, aby umocnil sílu svého rozhodnutí.

„Ano pane!“

„Nyní shlédněte zkoušku nových průzkumných automatů, poručíku. Slibujeme si od nich zpřístupnění mnoha těžce zasažených předválečných lokací. A to znamená nové zdroje a třeba i nějaké zapomenuté znalosti a technologie.“

Poručík považoval rozhovor za ukončený, ale prezident se ještě otočil.

„Po návratu nastoupíte regenerační kúru, než opět zasáhnete do bojů.“

„Rozkaz, pane!“

„Výborně. Uvidíme se při dalším briefingu!“

Prezident se vrátil ke své suitě. Po krátkém rozhovoru s techniky se otevřely dveře obou štábních vozidel a z nich vyjely dva želvám podobné automaty. Skosené pancěře v barvě polní šedi ukrývaly složité elektronické mozky, celé baterie senzorů a manipulátorů a také výsuvné rameno s tříhlavňovým kulometem Gatlingova systému. Oba stroje přijely před ovládací pult, odkud jim technici zadaly úkoly – předběžný průzkum a topograficko-radiologické mapování trosek. Cestu dovnitř si stroje musely najít samy. Míra radiace uvnitř byla tak velká, že znemožňovala radiovou komunikaci. Již tři generace robotů tam zůstaly, a nikdo nevěděl, proč. Tahle čtvrtá má velkou šanci uspět...

Stroje se vydaly k bunkru. Osm samostatně nastavitelných pásových podvozků jim udělovalo jen malou rychlost, a tak to nějakou dobu trvalo. Celou dobu čile komunikovaly navzájem a také s kontrolním stanovištěm.

„Už vyrazily.“ Tato slova zněla v útrokách písečného tanku hluše.

„Jdu na to.“ Kdyby ji nyní viděl, pochopil by Had, proč byla Milada vyslána na tuto misi i přes její zjevnou emocionální nestabilitu. Byla geniálním programátorem.

„Mám signál, je to pěkný guláš, ale už to čistím.“

Jindřich mlčel. Jeho část měla teprve přijít.

„Už jsem izolovala nosnou vlnu prvního...i druhého stroje. Zastaralý protokol.“ Jistě, ženisté nepotřebovali používat nejnovější šifrovací metody. „A mám je, oba dva.“ Vítězoslavná slova provázela rozsvícení dvou obrazovek, na kterých se ukázaly nějaké výpisy. „Spouštím simulátor...prolomila jsem kontrolní panel...teď se nabourám do těch sond.“

Počítač písečného tanku nyní začal simulovat chod obou sond a posílal fňgovaný výstup do kontrolního panelu, zatímco Milada nařídila oběma strojům změnit komunikační frekvence. Nyní je mohla ovládat. Byly právě na úpatí betonové kupole, a tak nebylo divu, že vysunuly snímače a zevrubně prozkoumaly své okolí.

Miladiny prsty jen létaly po klávesnici. Sondy byly dobře opancéřované i odstíněné, ale s hackerským útokem nepočítal nikdo.

„A hele...skutečně je tady protokol pro případ ohrožení a nutné obrany. Teď uvidíme, jak snese naše úpravy.“ Milada mluvila více méně pro sebe. Oči jí zářily. O okolním světě nevěděla.

Zbrojmistr pohlédl na velký ciferník palubního chronometru.

„Martina má ještě sedmdesát čtyři sekund. Jdu startovat.“

Písečný tank byl nyní ozbrojen. Nedovřeným poklopem vedl ven svazek drátů napojených na protipancéřové střely uchycené přímo na pancíři. Zád'ové dvojče bylo opět nabito. Velitelka dokonce zprovoznila i jeden z vrhačů zadýmovacích granátů. I přes to se nejednalo o bojové vozidlo. Mohlo sloužit nanejvýš k odlákání pozornosti. Stejně jako ty dvě automatické sondy, které právě obdržely překompilované aktualizace svých programů.

Martina ležela na vrcholku kopce již sedm hodin. Za tu dobu se ani nepohnula. Její oči se leskly jako v horečce, její tělo bylo nadopováno silnými drogami. Mělký výkop, do kterého se uložila, byl překryt maskovací fólií ne nepodobnou Hadově plášti. Fólie odstínila všechny vlivy, které by Martinu mohly prozradit. Ven vedla pouze kameninová trubička obsahující hlaveň pušky a svazek optických vláken zaměřovače. Svě nejbližší okolí vnímala Martina pomocí miniaturního seismografu.

Povstalkyně byla ozbrojena dvojicí zbraní, které očividně nepocházely ze Střední Evropy. Tou hlavní byla odstřelovací náporová puška o ráži dvou palců. Samotná puška vážila přes šedesát kilogramů a sem nahoru ji musel vynést Jindřich (spolu s většinou ostatních věcí). Velmi dlouhá hlaveň potažená uranem, wolframová komora, zásobník na pět nábojů – více jich povstalci ani nezískali – hydraulický absorbátor zpětného rázu a široký talíř lože. Puška se spouštěla čímsi na způsob externí spouště fotoaparátu, aby v okamžiku výstřelu nedošlo ani k nejmenšímu drcnutí.

Lože zbraně umožňovalo měnit náměr i odměr po extrémně malých velikostech. Municí byly dvoustupňové reaktivní střely, jejichž úst'ová rychlost dosahovala patnácti Machů. Jádrem bylo ze zlata s příměsí osmia a malým diamantem na přídi, obalené skořepinou samokalící se oceli. To celé bylo uloženo v tlusté vrstvě wolframu, potaženém tenoučkou vrstvičkou transuranů. A protože není bezpečné manipulovat s transurany, byl celý náboj obalen hliníkem. Motor byl paralelně dvoustupňový, to znamená, že v bloku pevného paliva smíchaného pod tlakem s okysličovadlem byla komora s tekutým palivem a příslušným okysličovadlem. Poměr palivo/okysličovadlo pevné složky byl nastaven tak, že v prvotním impulsu shořela směs ve tvaru kuželu, čímž vytvořila trysku pro druhý stupeň. Oba motory tak hořely přibližně od jedné třetiny hlavně až po její konec. Střela, letící rychlostí Saturnu V, byla určena k prorážení exoskeletů. Hliníkový potah se odpaří v průběhu letu, transuranem vytvrzený wolfram prorazí jakýkoliv pancíř, přičemž se ovšem také odpaří. Samokalící ocel pak narazí na další vrstvu pevného materiálu – lebeční kost – a během mikrosekundy ztvrdne na úroveň diamantu. Jenže ocel není diamant. Když tlak pomine, což bude v okamžiku, kdy kulka prorazí lebku, ocelová skořepina exploduje. Zlato a osmium, následkem všech těch vysokých energií v tekutém či plasmovém skupenství, se rozletí v podobě mikrokapiček do všech stran a diamant a trosky ocelového pláště přitom poslouží jako reflektor. Zlato zapálí vše, čeho se dotkne, zatímco osmium, dva krát těžší než olovo, každou tkáň rozbije. Mozek zasažený takovou zbraní již nikdy nikdo neopraví. Ani kdyby vláda uměla kopírovat myslí mrtvých, jak se šušovalo, tady jí nebude nic platná ani nejmodernější technologie, neboť ze zasažené hlavy zůstane pouze zevnitř ohořelá helma.

Druhá zbraň byla vlastně prototypový předchůdce první, ale byla určena pro klasické použití na krátkou vzdálenost. Měla určitý rozptyl (odstřelovací náporová puška nemusí mít na vzdálenost tři kilometrů rozptyl větší než pár mikrometrů) a síla střel byla mnohem menší. Náboje měly jednostupňový kapalinový motor a střely byly wolframové s obyčejným diamantovým jádrem. Zbraň byla automatická a umožňovala i střelbu dávkou, přestože jediný výstřel dával zpětný ráz odpovídající sto dvaceti kilogramům, a to by musela Martina udržet bez jakékoliv hydrauliky. Jediný výstřel by nedokázal prorazit prezidentův pancíř, ale povstalci získali elektronické zaměřovací moduly, které pro tuto zbraň upravily. Velké čidlo pod hlavní sledovalo okolí a počítač si zapamatoval místo, na které byla namířena první kulka. Pokud se v následující střelbě objevila možnost, že by mohla střela jít na toto místo, zbraň vystřelila bez ohledu na přání vlastníka. Trojnásobný zásah do stejného místa by už kombinězu prostřelit mohl, a i kdyby ne, z měkkých tkání pod exoskeletem by to pravděpodobně nadělalo pudink. Pokud Martina poprvé vystřelí dobře, může pak už jenom držet spoušť a nechat zbraň poskakovat hlavní k cíli, automatika spustí pouze když bude zásah zaručen. Ale toto byla nouzová varianta, a Martina tuto zbraň měla také jako obrannou, pro případ, že by jí našla hlídka. V takovém případě se musela ubránit do doby, než odpálí autodestrukční nálož, a náporový „samopal“ armádní zbroje prostřelit dokázal.

Jindřich se ztěžka posadil do křesla řidiče. V uplynulých hodinách sem převedli mnoho systémů z jeho stanoviště. Poté museli využít půl hodiny střídání stráží a umístit Martinu do její pozice. Pak museli znovu opravit maskování tanku. Pak to...a zase ono... Jindřichova duše byla unavená. Tělo i mysl kypěly energií a podávaly vysoký výkon, ale to jenom díky drogám. Tohle nemůžou přežít, takže není důvod se omezovat. Po tomhle dni z nich zůstanou jen jména, ale ta zůstanou navždy. Bude se je učit každé dítě, které se narodí v této zemi. Federace bude svobodná... Až bude tyran zabít. Až Martina zmáčkne spoušť. Až za čtyřicet sekund.

„Jsem připravená,“ řekla Milada. Z hlasu jí hovořily drogy. *Připravená na co? Na smrt? Ta si to ani neuvědomuje...naštěstí.*

Jindřich zaplašil plané myšlenky. Jen na okamžik zavřel oči a nechal si myslí proběhnout svůj život, znovu zvažil, proč se přidal k povstalcům a proč se vydal na tuto misi jedním směrem, a opět zjistil, že to byla jediná možnost.

„Třicet sekund. Turbína na šedesáti procentech.“

„Aktivuji upravené protokoly!“

„Otevírám tepelnou ventilaci a zvyšuji na sto procent. Jdeme na to!“

Čtyři rakety Žihadlo zasáhly taktický letoun právě v okamžiku, kdy si operátor všiml žhavé skvrny písečného tanku. Martinina posádka neoperovala samostatně! Z úkrytů mezi dunami vyjely dva tanky a samohybné dělo, které okamžitě vypálilo na armádní instalace. Bylo to jako píchnutí do vosího hnízda, všechny mobilní jednotky ihned vyrazily zničit narušitele.

V údolí o útoku věděly pouze logické jednotky průzkumných robotů, ale i ty to vnímaly obráceně. Náhle byly všechny ty objekty, které již dříve označily, zvýrazněny jako cíle. Program je vyhodnotil jako nepřátelské a rozhodl se k obranné reakci. Oba stroje změnilly konfiguraci svých podvozků a v mžiku se zahrabaly až po vršek, z písku vyčuhoval pouze senzorický periskop a rameno s kulometem, který okamžitě začal střílet. Tři technici zemřeli okamžitě, civilisté a armádní činitelé byli povaleni na zem. Prezidenta roboti nezaměřily, ze tří důvodů: Měli to zakázáno v primární matici, a tu nedokázala zlomit ani Milada; stejně by ho ani nezranili, takže se o to Milada ani nepokoušela; jejich senzory si nebyly tak úplně jisté, zda ten obláček chaotických údajů mají označit jako entitu či anomálii.

Pětice bojovníků Hradní stráže se pohnula jako jeden muž, svými těly zastínili prezidenta a tasili své zbraně. Jen jeden měl útočnou pušku Steyr, 697 a 157, stejně jako oba řidiči bojových vozidel, byli ozbrojeni pistolemi ČZ různých typů. Dlouhá dávka z kulometu rozbila pancíř jednoho z politiků a vyházela jeho vnitřnosti na suchou pouštní půdu. Z okolních kopců se sbíhaly hlídky a po příjezdové cestě dusali dva vojáci s laserovými puškami. Roboti v souladu s upraveným programem změnilly priority a zaměřili se na přibíhající strážce z řad Lidové armády. Pod soustředěnými dávkami jich několik padlo, pak ale přesná palba Hradní stráže zničila senzory jednoho stroje. Ten si promyslel situaci a pak vypálil naslepo do oblasti stacionárních cílů. Obnovenou zátěž nevydržel pancíř jednoho řidiče z Hradní, který se sesul k zemi. Těžkotonážní vojáci doklusali na místa a zakleklí. Jejich posilovací drogy jim už zřejmě spálily všechny svaly z nohou, ale to není trvalé, nyní je třeba střílet...z laserové pušky. Ze zbraně tak složitá a náročná na výrobu, že více než v polovině pokusech o výstřel explodovala. A také v tomto případě se náhle těžký krunýř ukrývající akumulátory náhle nouzově rozevřel ve snaze ochladit zdroj energie. Ale bylo již pozdě. Jeden z těžkých vojáků vybuchl ve sloupu ohně, zůstal z něj pouze jeho exoskelet. Druhý muž tomu nevěnoval pozornost, počkal, až se puška nabila – mezitím Hradní stráž vyřadila i druhý senzorický periskop a byl zabit další politik – a vypálil. Okolí na okamžik jako by potemnělo a i střelci Hradní stráže byli pod svými průzory oslněni. Vojáci Lidové armády padli k zemi a rukama si chránili oči. Zásah byl zcela přesný. Energie prořala povrch země asi dva metry před robotem a vyryla šikmo do půdy stometrový tunel, přičemž jen tak mimochodem proměnila kovový stroj v expandující oblak plasmy. Druhý automat ještě naposledy pokropil Hradní stráž stojící kolem zkoprnělého prezidenta, a pak se odmlčel. Došla munice. Podvozek se opět začal zahrabávat, ale přesto jím prošla následná dávka koherentní energie. Další fontána písku a žhavého kovu vystříkla k zamračenému nebi. Voják vybil kondenzátory a sedl si, jako by ani nemohl uvěřit svému štěstí. Podařilo se mu vystřelit z té věci dvakrát! Lékařský tým, který opraví následky jeho sprintu, již byl na cestě. Laserem vybavení vojáci jsou extrémně drazí, ale v některých případech také extrémně účinní. Kdyby se zde nyní objevil dejme tomu tank, dokázali by jej...

Tank se nad kopcem vynořil těsně poté, co vojáka s energetickou zbraní zasáhla smršť několika raketových střel. Právě v tu chvíli se seržant 697 otočil, aby zkontroloval prezidenta. Právě v tu chvíli vystřelila Martina ze svého úkrytu jeden a půl kilometru daleko.

Ohromený prezident sledoval, jak hlava seržanta Hradní stráže exploduje ve veliké plamenné kouli. Na přední štít průhledu dopadly rozpálené kapky nějakého kovu a pokusily se propálit dovnitř. Naštěstí již při prvním výstřelu aktivoval všechny obranné vrstvy svého exoskeletu.

Voják v těžkém pancíři dopadl na zem. Nic se mu nestalo, ale jeho zbraň byla k nepotřebě a zbroj se vzadu otvírala, aby umožnila nouzový únik tepla z baterií. Teprve nyní si poručík 157 uvědomil, že ještě stále nikdo z nich neuvědomil o útoku další jednotky! V éteru bylo vůbec nezvyklé ticho. *Někdo nás musí rušit!* Vysílačka v ultrakrátkém spektru rušit nejde, ale tyto frekvence neprojdou z údolí přes kopec. *Ale kde je letectvo?!*

„Pane prezidente, musíte do bezpečí!“ křičel podporučík 554, ten se Steyerem.

„Do auta!“ dodal zbývající řidič.

Štábní bojová vozidla jsou odolná, ale prezident sem přece musel přijet něčím lepším! Nebo že by...že by sem došel pěšky z heliportu? On se rád prochází, velmi rád... Myšlenky v Hadově hlavě proudily extrémně rychle, a ve dvou proudech. Vrhł se dopředu a dolů a podtrhl prezidentovi nohy. Mohutná postava nespádl, ale přikřčila se, aby udržela rovnováhu, a i to stačilo, aby další reaktivní náboj minul. Písek za prezidentem explodoval a vytvořil se v něm veliký kráter. Had se zapřel a vši silou do prezidenta strčil. Nedaleko dopadly další rakety z přibližujícího se tanku. Ležící vojáci Lidové armády se již částečně vzpamatovali a nyní zasypávali pancíř tanku střelbou ze svých zbraní. Zdálo se, že podvěsné granátometry mají nějaký úspěch, protože z vozidla sem tam něco upadlo. Na druhou stranu, tank měl vlastní kulomet, a bránil se s ním docela účinně.

O několik kopců dál soustředěný protiútok pěchoty zničil povstalecké pancěře. Jeden z laserových vojáků prezidentovy ochranky vypálil na pět kilometrů – laser má rozptyl pouze na kvantové úrovni a pancíř prostřelí, i kdyby byl na orbitě – a těsně před tím, než sám vybuchl, zničil samohybný kanón. Oba zbývající tanky byly zničeny vrhači protitankových granátů poté, co do oblasti dorazili těžkooděnci, kteří dokázali mířit i pod palbou těžkého kulometu. I tak jich několik zahynulo po zásahu kanónem, a celkově byly ztráty dosti veliké. Vyšetřování se rozběhlo ještě dříve, než poslední tanková věž udělala ve vzduchu kotrmelec a dopadla do písku, a v podstatě se omezilo na otázku „Kdo zradil?“

Pak si někdo všiml, že nepřicházejí vůbec žádná hlášení z větších vzdáleností. A že nad oblastí 14-g se vznáší dým.

Od chvíle, co byly zničeny oba průzkumné automaty, se Milada přesunula zase na své stanoviště. Několik zbývajících senzorů zprostředkovávalo písečnému tanku lepší představu o okolí, než periskopy. Jindřich naposledy vypálil do údolí několik raket, a pak stočil tank bokem. Nyní bylo třeba zlikvidovat každého, kdo by se pokoušel vpadnout Martině do zad. Šlo hlavně o hlídky ze vzdálenějších pozic, které se sbíhaly k údolí. Někdo z nich by mohl šlápnout přímo na odstřelovačku.

„Zdá se, že prezident ještě stojí,“ vyhodnotila Milada poslední záběry zádové kamery před tím, než tank sjel z kopce. Jindřich jen pokrčil rameny. Vozidlo nebylo vyzbrojeno ničím, co by dokázalo spolehlivě překonat ten futuristický oblek. Jeho úkolem bylo dělat zmatek a umožnit tak Martině, aby konala svou práci.

„Pěchota před námi!“

Jedno štábní vozidlo bylo převráceno, ale druhé se jevilo jako pojízdné. Prezident, 157 a 554 do něj nastoupili. Podporučík si sedl za volant.

„Hade, venku jsou minimálně dva živí!“ vztekal se prezident.

„Ten řidič má rozdrčený hrudník, dlouho živý nebude,“ odvětil chladně poručík.

„A co ten generál?!“

„Prostřelená noha.“

„Tak...“

„Pane prezidente, vrátíme se pro něj, jen co dovezeme do bezpečí vás!“

Vozidlo se kodrcavě rozjelo přes údolí.

Martina měla k palbě víc času, než počítal původní plán, a přes to se doposud netrefila. Zbývaly jí už jen tři náboje. Viděla, jak cíl nastoupil do pancéřáku, ale to nebyla překážka. Strhla ze sebe maskovací fólii a rozložila senzorickou soupravu. Téměř okamžitě získala sken kabiny, zaměřila tedy jednu z postav. Uvolnila pušku z jejího lože, aby mohla sledovat pohybuující se cíl. Pak zmáčkla spoušť.

Exploze zasáhla Hada jako úder obřího kladiva. Kulka prošla vnějším pancířem vozidla a definitivně se roztrhla na vnitřní zesílené obšívce, takže vojáka zasáhlo jen expanzivní jádro, ale

jeho energie byl tak velká, že z něj strhala kusy neprůstřelné vesty ČSLA a odhodila je do kouta. „Hade, sakra, žiješ?!“ křičel prezident, ale pak se otočil k řidiči: „Zamaskovat! Musíme se ukrýt!“ Podporučík 554 jen pokýval hlavou a hmátl do konzoly nad řídicí deskou. Obrněné vozidlo začalo do svého okolí plivat kouřové granáty.

Prezident se otočil. *Jak se může někdo tak trefit? Jak nás může vidět?*

„Kličkujte!“ rozkázal řidiči.

„Sakra!“ vykřikla Martina. Vozidlo začalo s nepravdělnými úhybnými manévry a navíc do jeho okolí dopadaly krycí granáty. *Nesmí uniknout! Ještě dva náboje...*

Čtvrtým výstřelem zasáhla pohonnou jednotku. Štábní vozidlo si nadskočilo a dopadlo do prachu, nehybně. Martina zaměřila dveře. Nyní se nesmí splést...

Granátometry i nadále pokrývaly okolí mlhou a tepelnými stěnami, bylo stále těžší něco na zaměřovačích vidět. Martina byla nervózní, vzrušená na nejvyšší míru. Srdce jí tlouklo jako splašené.

Konečně se dveře vozidla otevřely a objevila se v nich postava. Podle počítače měla na sobě nějaký druh účinné zbroje. Martina bleskově zmáčkla spoušť. Poslední náboj opustil hlaveň, pneumatické brzy pohltily další silný zpětný ráz. Cíl byl zasažen přesně do hlavy, odlétl stranou a padl do prachu.

Jenže hned za ním z vozidla vyskočil další člověk.

Podporučík 554 se Steyerem v ruce explodoval těsně před Hadem. Ovanula ho vlna horka, poničená kombinéza začala doutnat, tlakový ráz jej zabořil po celém těle. Málem spadl zpátky do auta, ale zezadu ho tlačil prezident. Oba vyskočili ven, prezident se bleskově sehnul a z hořící mrtvolky 554 vzal pušku.

„Utíkej!“ zakřičel na stále ještě otřeseného Hada. „Za mnou!“ Oba přeběhli za malý kopeček nedaleko. Celá krajina se již utápěla v kouři zadýmovacích granátů. Teplometné granáty dělaly něco podobného, jako kouřové, ale na termální úrovni.

„Má nás jako na dlani!“ křičel rozčileně Had. Chtěl křičet dál, ale zaslechl, jak prezident do éteru vypouští rozkazy. Ultrakrátké vlny dorazí jenom k těm několika vojákům, kteří ještě žijí v tomto údolí, ale snad to pomůže...

„Zatraceně, ale nás doběhli!“ ulevil si prezident.

„Potkal jsme v Pustině, nedaleko odsud, silnou skupinu neznámých bojovníků,“ řekl Had, ale už nedodal, že s nimi bojoval ve prospěch jiné skupinky. „Bylo jich asi třicet.“

„A měli sebou tank?“

„Tank?“

„Při přepadu se na okamžik ukázal na kopci. To on po nás vypálil ty rakety.“

„To mi uniklo, pane. Střílel jsem po těch sondách.“

„Zatracená zkouška sond! Jak jen se o tom povstalci dozvěděli?!“

Povstalci...to slovo odvádělo Hadovy myšlenky. Je možné, že by do tohohle byla zapletena Martina? Ne, to určitě ne, tohle musí být práce té druhé bandy...

Z mlhy se vynořil voják v uniformě ČSLA a klekl si vedle.

„Pane prezidente...“

„Postavte se, když se mnou mluvíte!!“ zakřičel prezident. Zmatený voják se vyšponoval do pozoru a chvíli tak stál. Pak se pomalu vztyčil také prezident.

„Cože...?“

„Když ten snajpr nedostal jeho, tak mě taky ne. Hade, on nás nevidí! To všechno ty zadýmovací granáty!“

„Pane prezidente...“ začal znovu voják. „Střelba přichází zhruba z tohohle směru, z vrcholku kopce. Zachytil jsem tepelný signál, ten střelec musí používat nějaký malý raketomet!“

„Hade...“ otočil se prezident na svého oblíbeného vojáka.

„Ano, pane?“

„Toho šmejda bychom mohli dostat, co myslíš?“

„Rozumnější by bylo dostat vás odsud, pane.“

„Dokud jsme ve cloně, jsme v bezpečí, odstřelovač na nás nemůže. Naopak, naše senzory jsou určitě lepší, než jeho!“

„To je pravda, ale...“

„Tak do toho!“ přehodil si prezident pušku z ruky do ruky.

A to je konec hry, pomyslel si Jindřich v okamžiku, kdy se nad kopcem objevil první bachratý trup hindu. Písečný tank již neměl žádné rakety, ani munici pro kulometné dvojče. V okolí leželo několik roztrhaných těl vládních vojáků.

„Helikoptéry, tři, zaměřily nás, odpalují kouřové granáty!“ hlásila Milada. Zbrojmistrovi se zdálo, že její zrzavé vlasy vlivem napětí a drog v uplynulých minutách zešedly.

Písečný tank se obrátil a přešel na nouzový výkon turbíny. *Martina už určitě splnila svůj úkol!!* blesklo se Jindřichovi hlavou. Neměl ji jak kontaktovat, rušička byla stále aktivní.

Nyní pro něj, Miladu a tank zbývala poslední scéna – pokus o útěk. Nemohl se samozřejmě podařit, ale třeba umožní utéct Martině. Jindřich si na okamžik pohrával s myšlenkou poslat ven do pouště i Miladu, ale pak to zavrhl. Bitevní vrtulníky by si jí určitě všimly a v tom lepším případě by ji okamžitě zabily. V tom horším případě by ji zajaly... Krom toho byla Milada jako v horečce. Drogy posílily nejen její výkonnost, ale také až zfanatizovaly její oddanost misi.

„Elektromagnetický štít připraven.“

„Odpal jej, až vystřelí!“

Trojice hindů v bezchybné formaci se otočila a vrhla se na tank. Od pylonů vedoucího stroje se odpoutal svazek střel, ale Milada usmažila jejich elektroniku a Jindřich se vyhnul.

V kabině tanku bylo nesnesitelné vedro, vysoko přes sedmdesát stupňů. Milada pokrčila rameny. Exploze kolem dopadajících střel smetly zbývající senzory, kondenzátory byly prázdné, žádné zbraně již nezbyly, snad jen nějaké karabiny tam vzadu, ale s těmi neumí zacházet. Její část úkolu byla splněna.

„Co teď?“ zeptala se vesele. Obličejem jí škubal tik, oči nepřírozeně zářily.

Dej Bože, ať zemře rychle, pomyslel si Jindřich. *Ať to ani necítí!*

Byl vyslyšen. Střelec vedoucího hindu změnil volbu zbraně a jednou zmáčkl spoušť.

Raketa „Vichr“ opustila závěsník, zažehla motor, nadzvukovou rychlostí přeletěla vzduchem a naprosto neomylně zasáhla písečný tank do zadě. Zásoby paliva v okamžiku explodovaly, celý tank vyletěl do vzduchu a otočil se, než opět dopadl na zemi. Turbína se roztrhala, její lopatky se rozlétly na všechny strany, hejno proniklo zadní kabinou a chodbou dopředu do kokpitu, kde rozsekaly na kusy Miladu. Její tělo se přímo organicky prolulo s technickým vybavením jejího stanoviště, žádný kus nebyl větší než dlaň. Jindřich to vyděšeně sledoval z chráněného místa řidiče a střepiny, které zasáhly jeho tělo, ani necítil.

Pak do kabiny pronikl oheň.

Martina vyskočila ze svého úkrytu okamžitě, jakmile si uvědomila svůj omyl. V ruce třímala krátký náporový automat ověšený zaměřovací elektronikou. Ona sama neměla na hlavě nic, vyholena lebka strhaná děsivým vypětím a bojovými drogami vypadala hrůzostrašně.

Pamatovala si, kterým směrem nepřítel utíkal. Do té největší mlhy. Ona musí za nimi. Musí dokončit svůj úkol. Hanebně selhala s odstřelovací puškou, ale ještě má šanci na krátkou vzdálenost.

V kotoučích umělého dýmu se navigovala jen podle zaměřovače své zbraně, a ten ji náhle upozornil na postavu opodál. Okamžitě zalehla a zamířila.

Prezident...to musí být prezident...ale musím se přesvědčit... Podruhé již stejnou chybu neudělá.

Z mlhy vstoupil voják v uniformě Lidové armády, rozhlédl se, a jeho pohled utkvěl na povstalkyni.

Jenže Martina zmáčkla spoušť rychleji. Zbraň se jí zaryla do ramene, celé tělo poskočilo, ale voják odletěl zpátky a z díry v hrudí stříkal gejzír krve. Nečekala na odvetnou palbu případných dalších nepřátel a sprintem se dostala k další skupině kamenů. Opatrně vyhlédla...

Někde opodál s hukotem proletěla bitevní helikoptéra a zmizela za kopcem. Vítr vzniklý jejím průletem rozptýlil na okamžik dým...a Martina spatřila dvojici postav. Ta první byla oděna v otrhané a ohořelé kombinéze důstojníka ČSLA, ale ten druhý, to byl zcela jistě prezident. Pak scénu zase zakryl poryv větru. Milada pohlédla na zaměřovač. Skutečně viděl cíl – ale jen jeden! Nevěřicně zírala na obrazovku. Pak jí to došlo.

Bylo zbytečné střílet podle přístrojů. Prezidentova zbroj pro ně neexistovala. S tak dokonalým maskováním povstalců nepočítali. Něco takového bylo nemyslitelné! Těžký sen, sci-fi, na hony vzdálená skutečnost...

Její mysl bleskově našla řešení. Musí se s nepřítelem utkat mimo mrak mlhy, tak budou síly aspoň trochu vyrovnané. Teď už je jedno, jestli zemře, okolí se hemží vojáky a ona nemá šanci uniknout. Otočila se a vyrazila.

„Je to jen průrazná kulka!“ hlásil Had.

„Jen? Prostřelilo ho to naskrz!“

„Je to obyčejná neprůstřelná vesta. Zbroje Hradní stráže se s tím nedají srovnávat!“

„Dobře, ale nezapomínej, že nyní na sobě žádnou takovou nemáš!“

„Ano pane. Jsme si jistý, že zásah z této zbraně vás nezabije.“

„Výborně, zdá se, že ty kulky, co prostřelí obrněný transportér, již došly.“

Kolem proletěla helikoptéra a rozvířila mlhu.

„Musíme si pospíšet, kouřové granáty už dohořely, za chvíli se clona rozptýlí!“

„Je pěkné vědět, že zase máme vzdušnou podporu,“ liboval si prezident.

„Měli bychom se vrátit, pane! Takhle riskujete!“

„Nikam, Hade! Tohle už je osobní.“

Postoupili o několik kroků, když se prezident zarazil.

„Hade, mé senzory hlásí nějakou cizí elektroniku v okolí!“

„Já nevnímám nic.“ Na tom nebylo nic divného. Prezidentova zbroj byla mnohem lepší než Hadova, ve všech ohledech.

„V této mlze...“

„Přepněte si na ultrazvuk, pane!“

„Děkuji, ale obejdu se bez aktivních senzorů. Vystačím si s odrazy z tvého vysílače.“

Pasivní ultrazvuk? napadlo Hada. Tomu říkám zatracený technický pokrok!

V tom spatřil na svém průzoru pohyb.

„Támhle, pane!“

Martina zaujala pozici na temeni pahorku. Z údolí sem vystupovaly cáry umělé mlhy a halily místo do přízračné potrhane běloby. Povstalkyně byla udýchaná, pod kombinézou jí stékaly proudy potu. Organismus přetížený posilovacími drogami selhával. Musí splnit svůj úkol a musí ho splnit rychle! Zdálo se jí, že z mlhy zaslechla nějaký zvuk. Jdou po ní, to je jisté. Schoulila se za kameny a snažila se něco zaslechnout přes šílený buchot vlastního srdce. Teď uvidíme, kdo z koho...

Na posledním úseku prezident nelidsky zrychlil. Had ve zbroji bez posilovačů mu nestačil, zaostával.

„Počkejte, pane, měl bych jít první!“

„Tebe ta zbraň oddělá, mě ne!“ odsekl velitel.

„Můj život je postradatelný.“

„Zatraceně, Hade! Já toho parchanta dostanu sám!“ V tónu hlasu bylo něco, co poručíkovi řeklo, že prezident nejedná dle chladné úvahy. Prezident býval obvykle přísně logický!

Obvykle neznamená vždy.

Vyběhli na vrchol pahorku. Had ztěžka popadal dech, sprintující prezident, kterého přísahal chránit, mu již mizel mezi potřhanými poryvy mlhy. Viděl z něj jen temeno přilby, když v tom odněkud z boku zazněl podivný zvuk výstřelu. Zásah vykřesal ohňostroj jisker a srazil prezidenta na zem.

„To ne!“ zakřičel Had.

„Opětuj palbu!“ zazněl mu v uších rozkaz velitele. Prezident zuřil, laryngofon přenášel divoký tlukot krkavice.

Potřebuji ještě jeden výstřel, abych mohl zaměřit polohu! Had se přikrčil a několika přiskoky se posunul blíž k předpokládané pozici nepřítele. Prezident se mezitím postavil, ale zasáhla jej další střela a znovu ho srazila na zem. Zbraň zapadla někam mezi kameny. Podstrčil pod sebe nohu a vymrštil se do krytu za velký kámen. Dva zásahy do stejného místa nepříjemně bolely. Na místě dopadu stěl zel veliký plochý kráter, obě maskovací vrstvy byly smeteny až na spodní šedoběžový podklad, a ten byl v epicentru sedřen až na keramiku. Povrch zbroje bez maskování byl tvořen mriádami drobných plošek odrážejících radiové a zvukové vlny mimo detekční antény; v blízkosti zásahu byly plošky ztržené a rozbité.

Had na svém hledí náhle viděl prezidentovu zbroj. Ukazovala se mu jako malé, ale velmi výrazné místečko v radarovém i ultrazvukovém modu, jen termovize stále hlásila chlad. Co bylo důležité, hledí ukázalo také pozici střelce. Had se rozhodl obejít jej a vpadnout mu do zad. Musí to ale udělat rychle.

Spustil se na všechny čtyři končetiny a bokem jako krab opustil svůj úkryt. Schovával se za terénní nerovnosti a vystouplé balvany tak, aby jej snajpr nemohl vidět, a během několika okamžiků se přesunul do správné pozice. V té chvíli také vítr rozfoukal slábnoucí mlhu a Had nedaleko sebe spatřil cizí postavu. Helma ji okamžitě identifikovala jako nepřítele, žádná vládě věrná jednotka nepoužívá pro své oblečení takové materiály. Nepřítel svíral v ruce podivnou zbraň s krátkou hlavní a širokou pažbou.

Dříve, než mohl Had zasáhnout, pokusil se prezident změnit svou polohu, a tím se prozradil. Povstalec vyskočil a vyběhl ven se zbraní napřaženou před sebou. Had nečekal. Nohy vystřelily jako pružiny a přenesly jej do vzdálenosti asi patnácti metrů od nepřítele, přímo do zad. Pravačka vyskočila od pasu do výše očí a třímala služební pistoli.

To oblečení je možná kevlar, musím střílet do hlavy...

Helma přiblížila cíl, ale to už Had cítil, jak se pod ním podlamují nohy. Tu hlavu...tu kombinézu...znal...

Ta postava, to držení těla...

NE!!

Prezident vyskočil, odhodlán zabít nepřítele třeba pouhýma rukama, ale povstalkyně zapřela svou zbraň do boku a vystřelila. Síla zásahu smýkla prezidentem zpátky a z těžce zkoušeného boku vylétělo několik keramických segmentů. Zpětný ráz shodil na zem i střelce. Ale prezident si všiml svého podřízeného v zádech nepřítele.

„Hade, střílej!!!“ řval během pádu na všech radiových frekvencích, i do reproduktorů.

Povstalkyně ztuhl a pak se bleskurychle otočila, zbraň připravenou k výstřelu. Had věděl, že by jej jediná střela prostřelila naskrz.

Ale Martina nevystřelila.

Neboť to byla ona. Okamžitě ji poznal. Tu tvář...ty oči...podlité krví a vyčerpané, ale krásné.

A ona poznala jeho. Podle otlučené přílby, podle postavy, způsobu, jakým držel svou zbraň...

Mířili na sebe. Automatika náporové zbraně byla vypnuta, aby zbraň mohla střílet dle přání uživatelky, a masivní hlaveň mířila na vojákovu hrud'. Pistole ČZ neochvějně směřovala na její hlavu, hledí spočítalo trajektorii, a když se chvíli nic nedělo, na základě termálního mapování vybralo místa s největším průtokem krve a vyznačilo je jako potenciálně ideální cíle.

To ne. To ne! To NE! křičela Hadova mysl.

Martina neslyšně pohnula rty. „Hade...“

„Martino,“ zašeptal voják. „Tak tohle byl váš úkol?“ V ten okamžik mu to došlo. Mohla si dovolit pustit ho ze zajetí. Zabitím prezidenta by občanská válka zřejmě skončila. Jak mohla tušit, že si prezident pozve svého oblíbence sem, na místo testu nových automatů? Teď věděl, proč tak spěchala – prezident má velmi nabitý itinerář. Ten musel prodat nějaký zrádce. A na osádku písečného tanku čekal někde bokem krycí tým. To vysvětluje, proč zde již nejsou posily. Nikoli infiltrace. Nikoli sabotáž. Atentát!

Byli zoufalí, a tak zamířili pěkně vysoko. Nejvýš, jak to jen jde. A skoro jim to vyšlo. Dívali se na sebe, z očí do očí. Had tomu odmítal uvěřit, ale jeho mysl věděla, že to **je** pravda. Strašlivá, krutá pravda. Útok na osobu, kterou přísahal chránit, vede osoba, kterou miluje. Existuje jediné východisko.

„Martino, vzdej se!“

Věděl, co řekne. Jak by se mohla vzdát? Po tom všem...kolik lidí zemřelo, aby se sem dostala, a aby mohla mít takovou zbraň? Nemůže se vzdát. Ale on to musel zkusit.

„Hade, promiň. Já musím,“ zašeptala. Na takovou vzdálenost mohl jenom odezírat ze rtů a hádat, ale rozuměl jí.

„Nemůžu ti to dovolit!“ Málem vykřikl.

Martina se pomalu, pomaloučku otočila. Bojové drogy a psychický vtisk ji nutily dokončit úkol stejně jako její pevné cílevědomí. Již je mrtvá. Svaly, které ovládají náporovou zbraň, jsou potřhané a útroby padají za oběť hypermetabolickým faramakům...je mrtvá. Jen musí dokončit úkol, než na věčnost odejde i její duše.

Vystřelila. Prezident sbírající se ze země byl zasažen do břicha a znovu padl do prachu. Proud jisker sebou odnesl maskování a nějaká zařízení, asi senzory.

„Ne!“ křičel Had a přiskočil blíž. Jeho pistole se téměř dotýkala Martininy hlavy. „To nesmíš!“

„To musím!“ Další výstřel.

„Hade!“ zařval prezident. Zesilovače změnily jeho výkřik v nepozemský řev. „Zabij ji!“

Ne! Ne! Neee!! „To nemohu...“

„Zabij ji!“

Další raketka opustila hlaveň, aby vyryla dlouhou rýhu do prezidentova pancíře. Kolik ještě vydrží zásahů? Jeden? Dva?

„Zabij ji!“

Hadova ruka držící pistoli se rozklepala. Viděl Martinu, každíčkový detail její pokožky.

Martina...Martina... *Ne!*

„Nech toho!“ zaječel. Martina se otočila k němu.

„Já musím.“

„A já musím chránit!“

Zavřela oči a když je otevřela, leskly se.

„Zabij ji!“

Zbraň dosud nebyla odjištěna. Palec se pohnul a změnil to.

„Já nechci...já tě nechci...zabít...ale...nesmíš...ohrožovat...“

„Já ho musím zabít, Hade. Nech mě to udělat. Prosím.“ Vzhlédla. „Marku...“

Pod Hadem se podlomila kolena. Vyrazil ze sebe vzlyk a spustil ruku.

„Zabij ji, Hade, zabij ji! To je rozkaz! Přímý rozkaz!“ křičel prezident a snažil se postavit. Z nějakého rozdrčeného vedení stříkala hydraulická kapalina.

Had sledoval, jak jeho ruka proti jeho vůli opět míří na povstalkyni. Snažil se ji sklonit, ale neposlouchala ho. *Co se to děje?!*

Martina pozvedla zbraň a znovu vystřelila. Prezident udělal sudový kotoul zpět, kromě jisker do vzduchu létaly kusy keramiky a roztaveného plastu. Přesto zbroj ještě vydržela. Prezident se zvedl do kleku a pohlédl na Hada.

„Poručíku sto padesát sedm, přikazuji ti jako tvůj pán a vládce, *zabij tu ženu!*“

„Ne!“ Chtěl to slovo zakřičet, ale ono se vlastně ani nedostalo přes rty. Ruka namířila zbraň přímo mezi oči. Snažil se tomu zabránit.

„Nařizuji ti to!“ ječel prezident.

Celé Hadovo tělo ztuhlo. Ukazováček se chvěl na spoušti. Vše, co v uplynulých dnech Had považoval za svou bytost, se vrhlo na ten prst a pokusilo se jej odstranit.

Ale něco strašlivého se spustilo v temných hlubinách vojákovy podvědomí. Vylétlo to do vyšších sfér, rozkládalo se to, drtilo to před sebou Hadovu osobnost, ničilo to jeho názory, odhazovalo nezávislost, bořilo samostatnost. Ovládlo to každý nerv jeho těla. Současně s tím cizím přišla bolest. Strašlivý oheň spaloval každou buňku jeho těla. Zrak se mu zastřel, sluch odmítal fungovat.

...jako tvůj pán a vládce...přikazují ti... Ta klíčová slova. Co to spustila?! Vyžírало ho to zevnitř, plnilo ho to prázdnotou, kterou pak překlenovala nová, cizí struktura. Celá mysl se bortila a místo ní nabývalo vládu nad tělem něco jiného, něco cizího, účelového. Bylo to chladné jako led vesmírných dálav. A mělo to jediný cíl. Zabit Martinu. A on tomu nedokáže zabránit.

„Já...nemohu...“ Kroutil se v křečích, ale ruka se zbrani se ani nepohnula. Prst se třásl. „ZABIJ MĚ!!“ Ten výkřik se mu vydral přes pevně sevřené rty. „Zabij mě!“

Martina pozvedla zbraň...a zase ji spustila.

„Marku...já nemohu. Nemůžu ti ublížit.“ Martina náhle vypadala jako po smrti. Celá sklesla. „Já musím ublížit tomuhle!“ S těmi slovy se otočila, namířila a zmáčkla spoušť...

Za ten okamžik se Had proklínal a nenáviděl. Sebral všechny své síly a přinutil je zaútočit na to chladné cosi, co teď bylo v něm a co ho ničilo, ale to cizí jen pohrdavě odhodilo Hadovu mysl do temnoty a zapomnění. Svět pohltilo šero, a v něm se ukázal znak, propracovaný a tak složitý, že jej člověk nemůže pochopit. Nebyl to grafický znak, byly v něm pojmy, barvy, pocity, chutě, zvuky i vizuální vjemy, názory a myšlenky, a to celé bylo dovedně utkané tak, že to dohromady vytvářelo...

Cejch!!

V nekonečně krátké chvíli věděl všechno. Narodil se...měl rodinu...říkali mu Marku a bydleli...ale pak přišli vojáci...zabili je, ale jeho dovedli...a pak...bolest, bolest, bolest! To byl Cejch. Smazané vzpomínky...a pak nový život. Život fanatického vojáka.

Celé to trvalo setinu sekundy, a pak vzpomínky vyvrhly Hadovo vědomí zpátky do reálného světa. Do světa, kde jeho vlastní tělo, ovládané pekelným Cejchem, právě zmáčklo spoušť.

Ještě viděl ten výraz na Martinině tváři, byla obrácena k němu a právě něco říkala ale neslyšel ji a pak jí kulka ta slova ze rtů navždy smazala...a to bylo poslední, co viděl. Věděl co říká. V tom ubohém zbytečku jeho vlastní duše rezonovala stejná slova.

Pak svět skončil a on se propadl do nekonečné, mrazivé temnoty.

„...v poslední době několik, vždy vyzbrojené sovětskými zbraněmi, ale bez identifikačních...“ Rozhovor dvou důstojníků utichl, když zašli za roh chodby. Poručík Hradní stráže v bezvadné slavnostní uniformě dál stál bez hnutí a upřeně zíral do zdi.

Otevřely se dveře.

„Pan prezident vás nyní přijme,“ oznámila mu sekretářka. Přikývl a prkenně vstoupil do místnosti, odkud se již otvíraly dveře do prezidentovy pracovny. Vůdce Česko-Slovenské federativní republiky stál u stěny plné obrazovek a sledoval nějaké grafy. Když poručík vstoupil, vypnul obrazovky a otočil se k němu.

„Vida, poručík jedna pět sedm!“

„Pane, přišel jsme na váš rozkaz!“

„Ale, co tak oficiálně?“ zasmál se prezident. „Tohle je neoficiální schůzka!“ Na chvíli se odmlčel.

„Mohu vám říkat Hade?“

„Pane.“

„Víte, že vám tak mnozí lidé říkají?“

„Pane, ne pane!“

On to opravdu neví! zajásal prezident. Přešel ke stolu a poklepal na nějaké složky.

„Zde je hlášení, že vás průzkumný tým našel ležet hluboko v Pustině.“

„Pane, ano pane. Můj vrtulník havaroval při bouři...“

„Ano, ano, já vím. Strašlivá bouře, jen co je pravda. No, nicméně vy jste měl štěstí. Podařilo se vám vydrápat se z trosek a schovat se ve sklaní trhlině...hmmm.“

„Pane, z toho si nic nepamatuji. Je mi líto.“

„Ano, byl jste šeredně zraněn...no, ale to je minulost. Podívejte, já byl nedávno také ošklivě zraněn.“ Prezident lehce pohladil svůj bok a břicho. „Dostali se mi až na kůži, haha... Ale k jádru věci: Hade, potřebuji spolehlivého člověka pro velmi důležité úkoly. A vy jste, jak se zdá, ten nejlepší.“

„Ano pane, to jsem.“ Nebylo to vychloubání. Profesionál střízlivě zhodnotil své schopnosti.

„Přeložím vás do zvláštního manipulu, ale jen pokud budete sám chtít. Členy této jednotky nikdy nenutím proti jejich vůli.“

„Váš rozkaz je má vůle, pane.“

„Výborně! Ale zatím vám dáme ještě asi měsíc lehké strážní služby tady v hlavním městě, abyste se zotavil z té havárie.“

„Děkuji, pane.“

„V pořádku, Hade. Jsem rád, že jste zdrav. Brzy se opět uvidíme.“

Když sekretářka za poručíkem zavírala dveře, prezident opět přistoupil k monitorům. Křivky na nich ukazovaly dávky medikamentů a změny příslušných mozkových vln. Vpravo nahoře byla jediná číslice: 157.

Všechny schopnosti a vzdálenější vzpomínky mu zůstanou, stejně jako prožitek havárie. Vše ostatní bude vypadat jako amnézie. To říkali vědci a zjevně to byla i pravda. Naštěstí nebyl Had od potřebných dávek drog odloučen příliš dlouho. I tak v kritické situaci selhal.

Ještě štěstí, že prezident není odkázán pouze na psychiku ovládající drogy přidávané do jídla. Cejch... Ďábelská věcička! Bůh ví, co bylo mezi těma dvěma. Bohužel, z té ženy již nic nevytáhneme. Ta salva jí z hlavy nadělala sajrajt...ale právě včas. Ještě jeden výstřel a měl bych svá střeva zaražená tři metry pod zem.

Prezident se vrátil ke svému stolu. Potrvá nějakou dobu, než se vzpamatuje...ale pak ho zase nasadím. Takové jako je on neverbujeme každý den!

Což mi připomíná, že bychom měli naverbovat další...

Had strnulým krokem opustil administrativní křídlo bunkru a zamířil do kasáren Hradní stráže. Nešel však do svého pokoje, věděl, že tam by byl sledován. Zamířil raději dolů, ke garážím a technickým dílnám. Věděl tam o jednom koutě, který nebyl monitorován kamerami.

Když tam dorazil, schoulil se mezi zrezivělé skříně a dávno zapomenuté součástky. Zavřel oči. Po léčebné kúře měl v hlavě prázdno, ale brzy se mu tam objevil strašlivý zmatek, který však záhy přešel v neúplný, ale logický sled vzpomínek.

Pamatoval si.

I to, co si podle doktorů a na přání prezidenta pamatovat neměl.

Objal rukama svá kolena.

Pamatoval si na poslední Martinina slova, které tak neslyšně odlétla z jejích rtů těsně před tím, než byly rty rozmetány proudem olova. Pamatoval si...

Miluju tě.

Had se zhroutil mezi zamaštěné náhradní díly. Svaly ho neposlouchaly.

Opodál ječela rozbrušovačka a třískal pneumatický buchar.

Had usedavě plakal.